

DEVİRİMCİ YOL

SAYI: 19

20 HAZİRAN 1978

500 Kuruş

YAŞASIN BAĞIMSIZ TÜRKİYE !

Ecevit, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin programını uygulamaya devam ediyor

İÇ POLİTİKADAKİ SON GELİŞMELER,
ABD-TÜRKİYE İLİŞKİLERİNİN
ALABİLECEĞİ MUHTEMEL BİÇİMLER
AÇISINDAN ELE ALINMALIDIR

SAYFA 3

DEVİRİMCİ
YOL

OLIGARŞİNİN EĞİTİM DÜZENİ YIKILACAK

(DEV GENC'in açıklaması)

SAYFA 7

- Geçmiş hareket ve bugünkü görevlerimiz
SAYFA 10-11
- Halk savaşı teorisi ve Vietnam devrimi
SAYFA 12
- Saflarımızı terk edenler hakkında
SAYFA 13
- Kars'ta devrimci hareket...
SAYFA 4

İran'da devrimci mücadele yükseliyor!

SAYFA 14-15

ECEVİT, EMPERYALİSTLERİN VE İŞBİRLİKÇİLERİNİN PROGRAMINI UYGULAMAYA DEVAM EDİYOR

CHP hükümet olalı dört buçuk ayı aşkın bir zaman geçti. Bu kısa sürede, hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişmelerde ve emekçi halk kitleleri ile olan çelişmelerde önemli gelişmeler söz konusu oldu.

Yaşadığımız günlerde faşist saldırılar emekçi halk güçlerine karşı tam bir kontr-gerilla savaşı olarak gelişmeye devam ediyor. Geçtiğimiz yıllarda faşist güçler esas olarak "bireysel terör" uyguluyor ve emekçi halk güçlerini tek tek hedef alıyordu. Özellikle geçen yılın ortalarından itibaren toplu katliamlara ve kitle pasifikasyonunu bu yoldan sürdürmeye yöneldiler. Şimdi ise daha gelişkin askeri teknikler kullanarak bölgesel gerici ayaklanmalar tezgahlamaya çalışıyorlar. Malatya olaylarındaki ve başka yerlerdeki bilinen girişimlerinin bir devamı olarak, örneğin Demirci'de yaptıkları dikkati çekiyor. Burada halkı galeyana getiremediklerinden, bizzat faşistler sakal bıyık takıyorlar, kadın kılığına giriyorlar ve kendi terörlerini "halkın tepkisi" olarak sunabiliyorlar için olmadık sahtekarlıklara başvuruyorlar. İstanbul'da Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin çoğunlukta olduğu Kadıköy vapurunda bir bomba paketinin ele geçirildiği günlerde, Malatya'da da bir sinemada en kalabalık seanslardan birine ayarlanmış bir başka saatli bomba bulunuyor. Ortaklar'da toplu şekilde duran öğrencilerin ortasına bomba fırlatıyorlar. Gaziantep'te ODTÜ öğrencilerini yayılım ateşine tutuyorlar. Yakın dönemde Malatya'da en

uç noktasına varan gerici ayaklanma taktiği, Demirci'de ve başka yerlerde olduğu gibi Urfa'da da deniyor. Faşist saldırılardaki bu gelişmeler ve "yenilikler" emekçi halk güçlerinin anti-faşist mücadelede ne denli dikkatli, sistemli olması gerektiğini, merkezi bir şekilde yönetilen faşist terör karşısında, proletaryanın bağımsız mücadelesinin merkezileşmesinin ne denli acil olduğunu bir kez daha vurguluyor.

Öte yandan "hükümet-muhalefet" ilişkisi de şu günlerde "ilginç" boyutlar kazanıyor. MC çetesi, yeniden hükümet olabilmek için oligarşiye yaranmak doğrultusunda CHP ile ve kendi içinde hızlı bir yarışa girmiş bulunuyor. Demireller ve Türkesler oligarşinin karşısına "kabul edilebilir", "yeni" biçimlerle çıkmaya çalışıyorlar. Yurdun dört bir yanında faşistlerin gerici ayaklanma provalarıyla paralel bir şekilde "savaş mitingleri" düzenliyorlar. CHP'nin bu yarışta uyguladığı taktik ise emekçi halkımıza daha çok baskı ve sömürü yükleyerek parabolalarının çıkarlarını daha bağınaz bir şekilde kollamak oluyor.

Her geçen gün CHP hükümetinin gerçek yüzünün daha fazla tanınmasına yarıyor. Hükümet, emekçi halkımızı zamlara ve vergilere azgın sömürüyle ve yeni siyasi baskı araçları yaratarak oligarşi adına teslim alma gayretini sürdürüyor. Hakim sınıflar, Ecevit hükümetinin dış ilişkilerdeki ve do-

layısıyla ekonomik sorunlardaki "başarı" sını yeterli bulmuyorlar. Halkı baskı altında tutması için daha fazla, daha fazla çaba göstermesini istiyorlar. Tekelci sermayenin seçkin adamı Abdi İpekçi bu durumu şöyle özetliyor: "Ekonomide umut, anarşide umutsuzluk"! Türkiye'nin müflis parabolalarının ekonomik sorunlarındaki "umudu" olan Ecevit, bunların emekçi halklar üzerindeki sömürüsünü disipline etme konusunda, yani "anarşi" sorununu çözüme konusunda "umutsuzluğa" yol açmaması için açıkça uyarıyor. Eğer iktidar olarak kalmak istiyorsa, her bakımdan görevlerini yerine getirmesi gerektiği hatırlatılıyor.

"Ekonomide Umut" olan ve "anarşide de umut" olması istenen Ecevit'in halkımız için hiç de bir umut olmadığı gün gibi ortada duruyor. Emekçi halklarımız, IMF ile sağlanan anlaşmanın ürünlerinin kendisi için daha fazla hayat pahalılığı, yeni zamlar, cebindeki paranın değerinin bir miktar daha düşürülmesi olduğunu öğrenmişti. Ecevit'in kimin "umudu" olabileceğini anlamıştı. Şimdi ambargo "sorunu" nun çözümünün de emperyalist sömürücülerin emekçileri daha bir kuskaca almasından başka bir sonuç doğurmayacağı gün gibi ortada duruyor. Bunları yüreği emekçilerden yana çarpan herkes görüyor. Türkiye, her geçen gün emekçi halklarımız için yaşanılmaz bir cehennem haline geliyor. Hayat pahalılığı ve faşist terör yavaş yavaş doyum noktasına doğru ilerliyor.

Artık herkes soruyor: Bundan sonrası nereye varır?

MC LİDERLERİ İÇ SAVAŞ ORTAMINI DİRİ TUTMAK İÇİN "SAVAŞ MİTINGLERİ" DÜZENLİYORLAR

MC liderleri yurt düzeyinde bir dizi mitingler düzenlediler. Bu mitingler gerici bir savaş, bir "cihad" çağrısı nitelikleri ile hemen dikkati üzerlerine topladı. MC liderlerinin mitingleri eski muhalefet partisi CHP'nin mitinglerinden önemli farklı özellikler taşıyor.

Muhalefetteki CHP'nin mitingleri ile şimdi muhalefette bulunan MC partilerinin mitingleri arasındaki ortak nokta, elbette, bunların özünde halkımızı kandırma mitingleri olmalarıdır. Ama MC liderleri, bugün, eskiden CHP'nin yaratmak istediği görüntünün tam tersinin peşinde koşuyorlar. Hükümet olabilmek için tekelci sermayeye dayanmayı esas alan CHP, oligarşi adına, kitleleri pasifize etmek için, faşist saldırıların en yoğun olduğu günlerde "barış" mitingleri düzenledi. MC şefleri ise, bu anlamda, "barış" mitingleri değil gerici savaş mitingleri yapıyorlar.

Türkes Erzurum'da, Demirel Samsun'da İstanbul'da, İzmir'de ve Erzurum'da benzer içerikte, azılı anti-komünist konuşmalarla tüm emekçi halk güçlerine karşı bir "cihad" ilan ediyor. MC şefleri bu mitinglerde sürekli olarak 1 Mayıs 1978 mitingini ve devrimci güçlerin artan etkinliğini (örneğin Demirel'in ağzından eksik etmediği Kars olaylarını) kendileri için bir "ajitasyon" konusu yapıyorlar... Bütün bunlar, faşist güçlerin, işçi sınıfının ve emekçi halk güçlerinin gelişen mücadelesinden duydukları korkunun bir ifadesidir. Bütün bunlar, aynı zamanda, MC çetesinin, efendilerinin uşaklığını en iyi kendilerinin yapabileceğini kanıtlamak için gösterdikleri çabanın bir ifadesidir de.

Bu "savaş mitingleri"nde MC partileri, halk kitlelerine zamdan, vergiden, hayat pahalılığundan başka birşey getirmeyen CHP hükümetinin iktisadi politikasını da "eleştiriyorlar". Açık ki, bu demagoji ile bir taşla iki kuş vurma taktiği güdüyorlar; bir yanda CHP'nin beceriksizliğini gösterirken, yani CHP'nin de aslında kendilerinden pek farkı olmadığını göstermeye çalışırken; diğer yandan, halkımızın "solcu" olarak tanıdığı CHP'nin indinde tüm solu karalamak ve tecrit etmek istiyorlar.

Devrimciler olarak, bu noktada önümüzde duran görev, faşist terörü geri püskürtürken, faşist güçlerin bu "gövde gösterileri" nin de ne denli içi kof olduğunu kanıtlamak oluyor. Faşistlerin gerici ayaklanma girişimlerine karşı, halk eylemlerini örgütleyerek dikilmek gerekiyor.

CHP HÜKÜMETİ, EMEKÇİLERİ OLİGARŞİ ADINA TESLİM ALMAK İSTİYOR

Evet, CHP hükümeti var gücüyle ekonomik alandaki "başarılarını" (!) siyasi alanda da kazanmak istiyor. Oligarşinin emekçi halklarımız üzerindeki sömürüsünü disipline etmek için, önerilen siyasi tedbirlere dört elle sarılıyor.

CHP hükümeti, "bekçi Murtaza" rolünü oynamaya çok hevesli bir İçişleri bakanına sahip olmasıyla da dikkati çekiyor. İçişleri Bakanı İrfan Özaydımlı, göreve başladığından bu yana CHP'nin siyaseti doğrultusunda "aşırı" sağa da karşıyız aşırı sola da karşıyız" diye hergün demeçler verip duruyor. "Tarafsız" bakan olduğunu ispat etmek istiyor. Öyle ki, ne zaman

Niğde Kapalı Cezaevi'ndeki 400 tutuklu ve hükümlünün son infaz yasası ve diğer sorunlarıyla ilgili olarak yayınladıkları bildiriye sunuyoruz:

Bizler Niğde Kapalı Cezaevi'nde bulunan tutuklu ve hükümlüler olarak, bütün cezaevlerinde bulunan tutuklu ve hükümlü arkadaşlara ve halkımıza haklı taleplerimizi bildiriyor, bu talepler uğruna yürüttüğümüz mücadelede tüm tutuklu ve hükümlü arkadaşlarımızın ve halkımızın bize destek olmasını istiyoruz:

Aylarca basında, radyo ve televizyonda kamu oyunu işgal eden infaz kanunu, parlamentonun onayından geçmiştir ve yürürlüğe girmiştir. Bu kanun hükümetin, bakanlığın ve bakanlık yetkililerinin daha önceki vaatleriyle çeliştiği gibi, tutuklu ve hükümlülerin taleplerini de karşılamaktan uzaktır.

Bakan ve bakanlığın tüm yetkilileri, kanun tasarısı kanunlaşmadan önce, cezaların infazında şartlı salıvermenin tüm cezanın yansından fazla olacağı defalarca belirtmiş olmalarına karşın, tasarının kanunlaşmasından sonra, şartlı salıvermenin bakanlığın önceki vaatlerinin aksine cezanın yarısından azını kapsadığı açıkça ortaya çıktı. Bu açık bir aldatmacadır. Tutuklu ve hükümlü on binlerce kişi ile ve onların aileleri ile alay etmektedir. Biz bu tutumu şiddetle protesto ediyoruz. Hükümetten istediğimiz, vaatlerine uygun olarak davranması ve infaz yasasındaki, vaatleriyle çelişen hükümlerin giderilmesi için girişimde bulunmasıdır.

İkinci olarak infaz yasasında yukarıda belirttiğimiz değişiklik yapılsa bile, bu, idam ve müebbet hapis cezalarına çarptırılıp da, 1803 sayılı af kanunu ile cezaları 24 ve 30 yıla indirilenlerin şartlı salıverilmelerinde aleyhlerine işleyen uygulamayı gidermemektedir. Çünkü infaz yasası uyanınca müebbet ağır cezası 36 yıl üzerinden işlem görür ve bu cezalardan şartlı salıverilme süresi 12 yıl olurken, af yasası ile cezaları 24 yıla indirilenlerin şartlı salıverilme süreleri 8 yıl olmaktadır. Oysa 12 yıl salıverilme kazanılmış bir hak olduğuna göre, af yasasının getirdiği hüküm, mahkumun aleyhine infaz yasası ile de çelişerek, 4 yıllık bir fark getirmektedir. Ki, bunun ortadan kaldırılması açık bir anayasa emridir. Çünkü bu durum Anayasanın eşitlik ilkesi ile çelişmektedir. Bu çelişki yeni infaz yasası ile giderilmemiştir. Halbuki, şimdi meclis gündeminde bulunan Ceza Usul Kanunu tasarılarında müebbet ve idam cezalarına çarptırılıp cezaları 1803 sayılı af yasası ile 24 yıl üzerinden hesaplanır şeklinde bir madde eklenerek bu eşitsizliğin ortadan kaldırılması pekala mümkündür. Bakanlığın ve parlamenterlerin bu konuda da uyarıyor ve bu hakkı talebimizin gözönüne alınmasını ve belirttiğimiz biçimde çözümlemesini istiyoruz.

Üçüncü olarak, cezaevlerinde Anayasa'ya aykırı oldukları nedeniyle ilga edilen ve yerlerine yenileri de kurulmayan DGM'ce ağır hapis cezalarına mahkum edilmiş arkadaşlarımız bulunmaktadır. Bu arkadaşlarımızı mahkum eden mahkemeler, Anayasa'ya aykırılıkları nedeniyle ilga edilmiş bulunmalarına rağmen, arkadaşlarımız bu mahkemelerin verdikleri cezaları çekmektedirler. Bu da açıkça Anayasa ve hukukun ruhuyla çelişki halindedir. Bu arkadaşlarımızın da durumlarının yeniden ele alınmasını istiyoruz.

Zindanlar boşalsın! Genel af!

Gerçekte, bütün bu sorunların kökeninde yatan şey, bir genel af yasası ilan etmeksizin cezaevlerindeki hükümlü ve tutukluların yaşamlarının düzeltililebileceği yolundaki yanılıdır. Bütün bu sorunları tümden ortadan kaldıracak tek geçerli çözüm, bir genel af yasasının çıkarılmasıdır.

Bütün bunların yanısıra başka taleplerimiz de bulunmaktadır. Yukarıdaki açıklamalarımızla birlikte, hepsini sıralarsak, taleplerimiz şunlardır:

1. Bakanlığın vaatlerine uygun olarak, cezaların infazına ilişkin yasadaki düzeltilebileceği yolundaki yanılıdır. Bütün bu sorunları tümden ortadan kaldıracak tek geçerli çözüm, bir genel af yasasının çıkarılmasıdır.
2. Bakanlığın vaatlerine uygun olarak, cezaların infazına ilişkin yasadaki düzeltilebileceği yolundaki yanılıdır. Bütün bu sorunları tümden ortadan kaldıracak tek geçerli çözüm, bir genel af yasasının çıkarılmasıdır.
3. 1803 sayılı Af Yasası ile cezaları 24 ve 30 yıla çevrilen hükümlülerin şartlı salıverilme sürelerinin 36 yıl üzerinden hesaplanması
4. DGM'lerin mahkum ettiği arkadaşların bağımsız mahkemelerde yeniden yargılanmaları,
5. Bugüne kadar cezaevi idarelerince verilmiş bulunan bütün inzibat cezalarının ortadan kaldırılmasını, şartlı salıverilme hakkı ile ilgili bütün kısıtlamaların kaldırılmasını ve iyi halilik durumu hakkında hüküm verme yetkisinin cezaevi yönetimleri elinden alınarak mahkemelere verilmesini istiyoruz.
6. Asgari ücretin yükseltilmesini ve cezaevlerinde çalışan mahkumlara asgari ücret üzerinden ödeme yapılmasını istiyoruz.
7. Mahkum ailelerine kendi ellerinde olmayan nedenlerden ötürü sıkıntı içine düşmüş olduklarından ötürü, sosyal güvence sağlanmasını istiyoruz.
8. Tayın bedelinin devlet tarafından karşılanması ve mahkumlardan ve ailelerinden tahsil edilmemesi,
9. İsteyen mahkumun istediği cezaevine gönderilmesi ve masraflarının devlet tarafından karşılanması,
10. Hastane ve mahkemeye sevkte hiçbir kısıtlama olmaması ve masrafların devlet tarafından karşılanması,
11. Cezaevlerinde mahkumlarla ilgili her konuda tutuklu ve hükümlülere danışılması ve onların onayı alınmadan herhangi bir uygulamanın yapılmaması.

Taleplerimiz bunlardır. Bunların gerçekleşmesi için mücadele ediyoruz. Tüm tutuklu ve hükümlü arkadaşlarımızın ve tüm halkımızın bu mücadeleye katılmasını istiyoruz.

Bu uğurda ilk adım olarak bir imza kampanyası açtık, mücadeleimiz bununla bitmeyecektir. Taleplerimizi gerçekleştirene kadar mücadele edeceğiz.

İzmit Cezaevi'nde başlatılan açlık grevini candan desteklediğimizi duyurur, bir günlük açlık grevine gittiğimizi duyururuz.

Niğde Kapalı Cezaevi'nden 400 tutuklu ve hükümlü

İÇ POLİTİKADAKİ SON GELİŞMELER, ABD-TÜRKİYE İLİŞKİLERİNİN ALABİLECEĞİ MUHTEMEL BİÇİMLER AÇISINDAN ELE ALINMALIDIR

Ortadoğu'da emperyalizmin gündeminde çözmek zorunda olduğu bir dizi gelişmenin bulunduğu bilinmektedir.

Afganistan'daki son "Sovyet yanlısı" darbe, İran'ın Afganistan'la olan ilişkilerindeki "bozukluk" ve İran'daki son "karışıklık" (ABD-SSCB ilişkilerindeki son gerginlikler ihmal edilmeden) dikkate alınır; Yunanistan'dan Afganistan'a uzanan, Türkiye ve İran'ı da içine alan "kritik alan"daki politik gelişmeler dikkatle takip edilirse, bu durum daha bir anlaşılır olmaktadır.

Yaşadığımız konjonktürde Kıbrıs sorunu ve Türkiye-Yunanistan ilişkilerinin bilinen durumu; yine Kıbrıs sorunu ve ambargo dolayısıyla ABD'nin Türkiye ve Yunanistan'la olan ilişkilerindeki açmazlar; ambargo ve Türkiye-Yunanistan ilişkileri dolayısı ile NATO'nun Doğu Akdeniz'deki durumu; bunlara, bu durumlardan dolayı Sovyetler'in Türkiye ve Yunanistan'la olan ilişkilerindeki muhtemel yeni girişimleri de ilave edildiğinde; Türkiye, emperyalizmin Ortadoğu'daki varlığı açısından çözümü zorunlu bir sürü gelişkinin kördüğüm noktası olmaktadır.

Bu koşullarda emperyalizmin Ortadoğu'daki ve Türkiye'deki varlığını ne pahasına olursa olsun garanti altına almak ve koruyabilmek için çok yönlü bir plan üzerinde çalışacağına şüphe yoktur.

İç politikadaki son gelişmeleri ABD-Türkiye ilişkilerinin alabileceği

muhtemel biçimler açısından ele almalıyız.

MC partilerinin son günlerde iç savaşa hazırlık mitingleri, komünizme karşı savaş naraları ve faşist saldırıların artırılması şeklinde sürdürdükleri kampanyaları, dış politikadaki gelişmelerin olağanüstü dengesizliği göz önüne alınarak, dış ilişkilerdeki bu dengesizliklerin ülkeye muhtemel yansımaları dikkate alınarak analiz edildiği taktirde daha iyi anlaşılabilir.

MC partileri ABD'ye yeni bir alternatif sunma gayreti içindedirler. Ecevit'in dış gezilerinde sarfettiği tüm çabalara rağmen, ABD'nin Türkiye'ye ilişkin planı tek alternatifli (Ecevit'e dayanma) bir plan olamaz. (Ortadoğu'daki gelişmeler yakından gözlenmeli: Son günlerde "büyük" basında Türkiye-İran ilişkileri; İran'dan "ithal" Kürt sorunu; Kürt sorunu içinde SSCB-ABD etkileri hakkında yazılara sık sık rastlanır oldu).

ABD'nin Türkiye'deki varlığının tek alternatifli bir planla sürdürülemediğini bilen MC partileri, ABD planının muhtemel diğer alternatiflerini hesaba katarak bu alternatiflerin gündeme getirilmesi halinde uygulanabilir kılmak için koşullar yaratmak veya değişik alternatiflerin gündeme alınması için uygun ortam yaratmak yönünde bir politika izlemekte-dirler.

DEVİRİMCİ
YOL

bir kaç faşist saldırgan yakalansa, mutlaka, ne olursa olsun bir iki devrimcinin yakalanması için emir veriyor. Böylece "tarafsızlığına" gölge düşmesini önlemiş oluyor! Ne var ki bütün bu olağanüstü çabasına rağmen tekeli sermayeden bir türlü aferin alamıyor. Örneğin 21 Mayıs günü yapılan Odalar Birliği Genel kurulunda tekeli burjuvazinin seçkin temsilcileri Özyaydınlı'yı şiddetli bir şekilde eleştiriyorlar. Özyaydınlı, kendince, daha da haşın olması gerektiğini düşünüyor olmalı ki hemen 12 Mart döneminin "devletin ülkesi ve milletiyle bölünmezliği" teranelerine sımsıkı sarılarak neler yapabileceğini ispat çabalıyor. Polis demeklerinin kapatılacağını vurguluyor. Biz, Özyaydınlı'nın bu gerici tutumu konusunda POL-DER Ankara Şubesinin dağıttığı bildirden birkaç cümle aktarmakla yetinelim. POL-DER'in aşağıdaki tespitleri "halkçı" geçinen CHP'nin gerçek yüzünü yeterince ortaya koyuyor:

"Sokaklarında her gün insanların vurulduğu; demokratik ve halktan yana kurum ve kişilerin her gün saldırıya uğradığı bir ülkede yaşıyoruz. Bu saldırılar her geçen gün azalmak bir yana, git gide artıyor. Bu mücadele halk ve halka karşı olanlar arasında sürüp gidiyor. Halkın gütdede uyanmasından ve haklarını savunmasından telaşa düşen hakim sınıflar beslemelerini halkın üzerine saldırtıyorlar. (...) Emniyet emekçilerinin tek merkezi örgütü olan POL-DER ırkçısından, ümmetçisinden, kafatasçısından her türlü faşistine kadar bütün gericilerin boy hedefi oluyor. İstanbul, Konya, Niğde, Malatya şubelerinden sonra POL-DER Ankara Şubesi de hakim sınıfların beslemelerince kundaklandı. Bu saldırılar her gün gerici basında çıkan POL-DER'e karşı kişikirtma yazılarının eseridir. İnsanlıktan demokrasiden ve halktan korkanların POL-DER'den de ne kadar korktuklarının bir ifadesidir, bu saldırılar. Fakat biz bu saldırıları doğru yolda olduğumuzun bir işareti olarak sayıyor ve halktan yana mücadelemize devam edeceğimizi haykırıyoruz. Bu arada, POL-DER'i kapatacağını iddia edenlerin, bu olayda kimin yanında yer aldığını ve kimlerin isteğini gerçekleştirdiğini kamu oyunun takdirine sunuyoruz. Faşizmin bu saldırıları bizi mücadelemizden alıkoyamaz..."

ECEVİT AVRUPA'DA VE AMERİKA'DA TEKELCİ BURJUVAZİNİN SORUNLARINI ÇÖZMEK İÇİN DOLAŞIYOR

Ecevit Mayıs ayı içinde ardı ardına iki uzun dış geziye çıktı. ABD gezisinde esas olarak Türkiye tekeli burjuvazisinin AET ve NATO ile olan sorunlarını bir çözüme

ulaştırmak için çaba sarfetti. Bu arada, tekeli sermayenin kredi, finansman, vb. sorunlarının çözümünde büyük "başarı" elde etti.

Ecevit, son gezisinde ilk önce Brüksel'de kurduğu ilişkiler ile, Türkiye'nin AET ile olan sorunları üzerine eğildi. Bu sorunların, AET'den çıkmak ile değil, (muhalefette iken savunduğu) katma protokol'ün değiştirilmesi ile de değil; Türkiye tekeli burjuvazisinin diğer geri bıraktırlmış ülkelerin (örneğin Yunanistan'ın) tekeli burjuvazileriyle karşılaştırıldığında zararına işleyen bazı hükümlerin değiştirilmesi, Türkiye'deki çarpık kapitalizmin doğurduğu işsizlik sorununu bir ölçüde çözecek olan "yabancı işçilerin AET ülkelerinde serbest dolaşımı" ilkesinin bir an önce uygulanması, vb. taleplerinin kabul edilmesiyle çözüleceğine inandığını söyledi.

Gerek Avrupa'da gerek ABD'de yaptığı temaslarda, Ecevit, Türkiye-NATO ilişkilerinin onanılması ve bu ilişkilerin sadece askeri değil iktisadi ve kültürel her düzeyde geliştirilip pekiştirilmesi için çaba sarfetti. Ve "Amerikan ambargosu" sorununu bu çerçevede çözmeye çalıştı. Bu arada NATO'nun "Uzun Vadeli Savunma Programı"nın geliştirildiği bir oturuma başkanlık etmek "şerefine" de nail oldu! Emperyalist efendilerinin gözüne girmek için elinden geleni yaptı. NATO'nun en hızlı savunuculuğunu yüklenirken, ambargonun sürmesinin NATO ile olan ilişkileri engelleyeceğini, bundan dolayı ambargonun kalkması gerektiğini tekrarlayıp durdu. Hakını yememek gerekir ki, bu kraldan fazla kralcılığıyla da bir çok emperyalist kurumun yöneticisini bu konuda ikna(!) etmeyi becerdi. Ama bu da yetmedi, bir gazetecinin "ABD kongresi ambargoyu kaldırmadığı takdirde NATO'dan çıkacak mısınız?" şeklindeki sorusuna "Hiç bir zaman NATO'dan çıkacağız demedik. Böyle bir niyetimiz yok. Çıkamayacağız" diye kılıç gibi keskin bir cevap yetiştirerek çok sıkı bir NATO'cu olduğunu adeta haykırdı. Emperyalistler bile NATO'nun saldırganlığını öyle pek kolay saklayamazken, Ecevit bir papaz edasıyla bütün bir toplantı boyunca NATO'yu bir demokrasi meleği olarak sunmaya yeltendi. Bu tutumuyla da NATO'nun ölüm kustuğu Türkiye halklarına ve tüm dünya halklarına doğrudan cephe almış olmaktan hiç çekinmedi. Ecevit'in bu tutumu, kuşkusuz ki, emperyalistlerin ve faşist güçlerin yararına. Öyleki, faşist güçler, Ecevit'in bu politikasını ayakta alkışlıyorlar. Örneğin hergün CHP hükümeti aleyhine senaryolar ve tefrikalar yayınlayan Tercüman'ın bütün yazarları bu konuda Ecevit'e içli övgüler düziyorlar.

Hani Ecevit ABD emperyalizmine "gölge etme başka ihsan istemeyiz" diye kafa tutmuştu? Peki, şimdi ne oluyor? Ecevit'in "anti-emperyalistlik" şovları çektiği günlerde biz şöyle diyorduk: "Bugün apaçık ortadadır ki, başta 'Kıbrıs sorunu' olmak üzere, ülkemizdeki tüm gelişmeler, Türkiye'nin emperyalizmaen bağımsız bir politikaya yönelmesi yönünde değil, emperyalist güçlerle ilişkilerinin yeniden düzenlenmesi ve pekiştirilmesi yönündedir" (Devrimci Yol, sayı 16). Bu sözlerimiz apaçık ortada duran bir gerçeği mansıtyordu. Ama o günlerde bazı şaşkın "marksistlerimiz" de Ecevit'in yukardaki sözlerine bakıp Türkiye'nin artık ABD emperyalizminden kopmaya ve AET emperyalizmine yaşamaya başladığını manşette bildiriyordu! "ABD'ye karşı olmak" böyle kısa sürede vaz geçen Ecevit kuşkusuz bu bayları şimdi çok öfkeli-dirmiştir. Ve eğer bir de ambargo kalkarsa, aynı kişiler muhtemeldir ki Ecevit'in yeniden(!) ABD'ye yamandırmış manşette bildirecekler, şimdilerde sınıf işbirlikçisi(!) ilan ettikleri Ecevit'in üstelik ABD emperyalistlerinin de işbirlikçisi olduğunu görebileceklerdir!

SONUÇ:

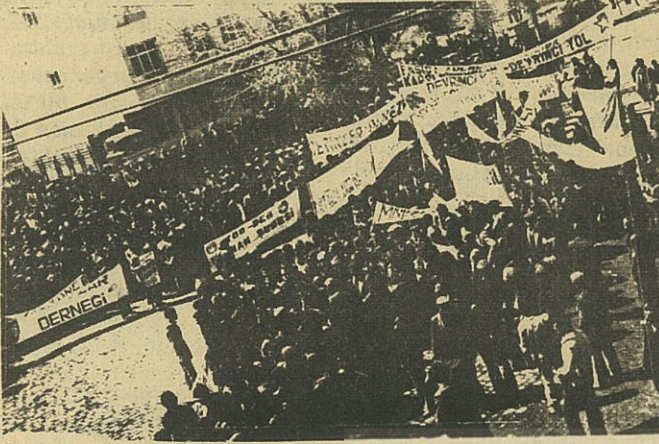
Ecevit ABD dönüşü hemen İstanbul'a gitti. Tekelcilerin toplantısına katıldı. Avrupa'da, Amerika'da onlar adına ve onlar için neler yaptığını anlattı. Tekelcilere, ertelenen borçlar, yeni kredi olanakları, uluslararası tekellerin Türkiye'de yapacakları yatırımlar hakkında bilgi verdi. Tekelci burjuvaziye umut vermeye devam etti.

Artık apaçık ortadadır ve her geçen gün daha çarpıcı bir şekilde kanıtlanmaktadır ki, Ecevit, tamamen tekeli burjuvazinin çıkarlarını savunan, onun programına doğrudan hizmet eden bir siyasi hat izliyor. Tekeli burjuvazinin sınıf çıkarlarına, uzun dönemli ve akılcı bir yoldan sahip çıkma rolünü oynuyor. Elbette, bu siyasi hattı ile, kısa dönemde, tekeli burjuvazinin bazı kesimlerinin, tek tek bazı tekeli burjuvaların gündelik çıkarlarına "ters düştüğü" de oluyor. Kimileri, bu görüntüye bakarak, Ecevit'in aslında tekeli burjuvaziden bağımsız bir siyasi hattı savunduğunu, ancak faşist saldırılar yüzünden tekeli burjuvazinin kucağına oturmaya mahkum olduğunu, yani böylelikle sınıf işbirlikçisi(!) konumuna düştüğünü, vb. düşünebiliyor. Tabiatıyla, böyle bir şeyi düşünmek saçmadır. Tekeli burjuvazinin has adamını, onun "işbirlikçisi" diye gören mantığın altında, halktan yana olan Ecevit'in şimdilerde sınıf işbirlikçisi olmaya başladığını sanmak, yani CHP'nin ne olduğunu hiç anlayamamak yatıyor. Bu körlüğün, CHP ile ittifak kurma hayal-

leri içinde yaşayanlar için, son derece dogal olduğunu söylemek gereksizdir. Öte yandan, Ecevit, "ters düştüğü" tekeli burjuva kesimlerini de hoşnut kılmaya, onları da ikna etmeye özel bir itina gösteriyor. Yukarıda sözünü ettiğimiz toplantıda da benzer bir çaba içine girmiştir. Bu toplantıda, CHP hükümetinden hiçbir zaman kuşku duyulmaması gerektiğini söyleyen Ecevit, "işadamlarının bizden çekinmelerine neden yoktur" dedi. "Madenler ve enerji dışında herhangi bir devletleştirme programı ile vatandaşın karşısına çıkmıyoruz" diye sağlam bir güvence vermeye çalıştı. Bilindiği gibi, Dünya Bankası Türkiye'ye madenlerin ve enerji kaynaklarının devletleştirilmesi için onay vermişti. Ecevit tekeli burjuvalara, kendisini yanlış anlamalarını, kendisinin de bir emir kulu olduğunu, bu direktifi yerine getirmek durumunda olduğunu anlatmak istedi. Bu arada tekeli burjuvaziye önemli teminatlarda da bulundu. İşçi ücretlerini nasıl "makul" bir düzeyde tutmaya gayret gösterdiklerini açıkladı. Tekeli sermayeye nasıl daha "sağlıklı" kar edebilecekleri konusunda akıl vermeye de çalıştı: "İşçi ücretleri makul olmalı. Bu konudaki çabalarımızı biliyorsunuz. Ama kar da sağlıklı olmalı. Üstelik sağlıklı karlar ancak sağlıklı fiyat düzeyi ile olur" dedi. Gün gibi açıktır ki, Ecevit'in işçi ücretlerini "makul" tutma girişimlerini alkışlayacak olan tekeli parabalaları, "kar"lar konusunda kendi bildiklerini okuyacaklar, kendi sınıf çıkarlarının gereklerini yerine getireceklerdir.

Evet, şimdilerde oligarşi karşısında Ecevitler, Demireller, Türkeşler tam bir yarış içindedirler. Faşist güçler hükümete saldırdıkça, Ecevit yerli tekeller ve onların ağababaları emperyalist güçlere daha sıkı sarılacak, onların daha fazla güvenini kazanmaya çalışacaktır. Bugün yaptıkları daha sonra yapacaklarının teminatıdır. Çünkü Ecevit faşist saldırı ve tehditler karşısında emekçi halk kitlelerine değil, emperyalist güçlere ve onun yerli uzantılarına yaslanıyor. CHP hükümeti ve Ecevit bu siyasi hattı ile emekçi halk güçlerini doğrudan karşısına alıyor. Emekçiler üzerindeki sömürü ve baskısının daha da yoğunlaşmasına hizmet ediyor. Artık çürümüş bir "umut"un kokusu daha da çekilmez hale geliyor. Muhalefette iken yaratmaya çalıştığı "halkın umudu" rolünden kendi kendisine vaz geçiyor. Eskiden emekçi halk kitleleri karşısında "tekelleri kuşatmak"tan söz eden Ecevit, şimdi, tekeller adına halkı kuşatmaktan başka birşey yapmıyor. MC dönemlerinde egemen sınıfların belli tikanıklıklar gösteren kan dolaşımı sistemindeki aksaklıkları gideriyor. Oligarşi için taze kan işlevini "hakkıyla" yerine getiriyor.

Ardahan'da devrimci mücadele yükseliyor

Ardahan'da verilen devrimci mücadele çok kısa zamanda önemli boyutlara ulaşmıştır. Yükselen anti-faşist halk hareketi sonunda faşistler Ardahan'da barınamamışlardır. 1 Mayıs'ta düzenlenen miting ve yürüyüş halk kitlelerinin geniş katılımını sağlamıştır. Her türlü engellemelere rağmen 1 Mayıs, Hamallar Derneği'nin, TÖB-DER'in, KARS DEV-GENÇ'in, GÖLE DEV-GENÇ'in, Ardahan Kadınlar Derneği'nin de katıldığı coşkulu bir törenle kutlandı.

Deniz, Yusuf ve Hüseyin ölümlerinin yıldönümünde Ardahan Lisesi'nde düzenlenen bir forum ve bir günlük boykotla anıldı.

13 Mayıs günü Ardahan Kadınlar Derneği'nin düzenlediği ve geniş bir kadın kitlesinin katıldığı toplantıyla "anneler günü" kutlandı.

Ardahan'da devrimci mücadele her geçen gün yükselmekte, halkın ekonomik-demokratik taleplerine sahip çıkılmakta ve devrimci bir öz kazandırılmaktadır.

Ardahan Küçük Sanayi Sitesi işçilerinin direnişi

Ardahan Küçük Sanayi Sitesi'nde çalışan 188 işçi, 3 gün siren kararlı direnişleri sonunda işverene isteklerini kabul ettirmişlerdir. Direniş sonunda işçiler, 120 TL olan yevmiyelerini 150 TL'ye çıkartmışlar, 9 saatlik işgünü 8 saate indirmişler ve hafta sonu tatili verilmesi, her hafta SSK doktorlarınca muayenelerin sağlanması gibi haklarını elde etmişlerdir.

Ardahan Kültür Derneği seçimlerini devrimciler kazandı

Seçim öncesi çevrilen çeşitli dolaplara, üye olmak için müracaat eden arkadaşların üyeliklerinin kabul edilmemesine, üyelik dilekçelerinin "kaybedilmesi"ne(!) rağmen, 27 Mayıs günü yapılan Ardahan Kültür Derneği seçimlerini Halkın Kurtuluşu, Gençliğin Gücü (Halkın Gücü taraftarları) ittifakının 204 oy almasına karşılık Devrimci Yol grubu 219 oy alarak kazandı.

Seçimleri kaybetmeyi hazmedemeyen oportünistler, bu şaşkınlıkla yalana ve iftiraya başvurmuşlarsa da hiçkimseyi inandıramamışlar, kendi oportünist yüzlerini teşhir etmişlerdir.

ERZURUM'DA MÜCADELEMİZ SÜRÜYOR!

Erzurum öteden beri faşist saldırıların yoğun olduğu, demokratik kamuoyunun büyük ölçüde sindirildiği bir ilimizdir. Sivil ve resmi faşist güçlerin sürekli kıldıkları saldırılar, son günlerde daha da alçakça biçimlere büründü. Doğu'da öteden beri tezgahlanan oyunlara Erzurum'da bir yenisi daha eklendi. MHP Genel Başkanı Türkeş'in bir süre önce "Erzurum'da, Erzincan'da, Kahramanmaraş'ta olaylar çıkabilir" şeklindeki kasıtlı demecinden sonra, Erzurum'da zaten sürekli varolan elektrikli hava daha da gerginleştirildi. Faşistler Erzurum halkını ilericiilere karşı kışkırtılma amacı ile "komünistler camiyi bombaladılar, vilayete kızıl bayrak çektiler" gibi yalan ve demagojilerle saldırılarına zemin hazırlamaya çalıştılar.

Daha sonra, ilericiler, devrimciler şiddetli saldırılarla karşılaştılar. Polis desteğindeki faşistler, devrimcilerin barındığı otellere, evlere saldırarak kadar cüretlenirken, jandarma yetkilileri, devrimcilerin Atatürk Üniversitesi'ne girememesi karşısında "elimizden hiçbir şey gelmez" diyorlardı. Bu saldırıların yöneldiği amaç açıktı; devrimcileri, Erzurum'u terketmeye zorlamak!

Devrimciler ise tüm bu olumsuzluklara rağmen mücadeleyi yükselttiler. Erzurum'daki tüm demokratik mevzileri faşist saldırılarına karşı savunurken, Ankara'ya giden bir grup devrimci, Erzurum'daki saldırılar dolayısıyla mücadeleyi kamuoyuna duyurmak için bir dizi çalışma yaptı.

CHP Hükümetinin ilgili bakanlarına, Erzurum'daki durum anlatıldı. Devrimci öğrencilerin yurtlara alınmadığı, üniversiteye alınmamaya çalışıldığı, faşist katil-

lerin ellerini kollarını sallaya sallaya gezdiği; bu anlamda Erzurum'da çıkacak her türlü olayın sorumlusunun faşistler olduğu anlatıldı. Alman cevap hep aynıydı: "Şu anda elimizden bir şey gelmez". Bu cevap, yetkililerde görüşmeyi zaten sadece, olayın kamuoyuna yansımaları için araçlardan biri olarak düşünen bizleri yıldırmadı.

Ankara'da kaldığımız süre içerisinde, tüm demokratik kitle örgütlerinin, daha da önemlisi, yurtsever Ankara halkının ilgisini, Erzurum'daki saldırılara çekmeye çalıştık. Bildiriler dağıttık, basın toplantıları yaptık, şehrin merkezi yerlerine duvar gazeteleri astık. Daha sonra, yetkililer tarafından bir takım olumlu kararlar alınmaya kadar sürmek üzere 15 arkadaşımız, Kızılay'ın göbeğinde ölüm orucuna başladılar. Ama Erzurum'da "elinden bir şey gelmeyen" yetkililer, bu haklı eylem karşısında hemen tavır aldılar ve kısa bir süre sonra 15 arkadaşımızı göz altına aldılar. Bu eylemlerimiz, tüm engellemelere rağmen amacına ulaştı ve mücadelemiz, geniş yığınlarla iletildi.

Bunun ardından, MHP'nin 26 Mayıs'ta Erzurum'da yaptığı mitingle, bazı bağınaz ve tutucu kesimin, ilerici ve devrimcilerle karşı kışkırtılmasıyla, olaylar yeniden ivme kazandı. Planlı bir şekilde başlatılmak istenen olaylar, 5 Haziran gecesi, devrimcilerin kaldığı bir otele yerleştirilen, tahrip gücü çok yüksek bir bombanın tesadüfen farkedilip tesirsiz hale getirilmesinden sonra, 6 Haziran günü çevre illerden de getirilen faşist komandolarca iki arkadaşımıza saldırılmasıyla, yağmalamaya ve öldürmeye yönelik olarak başlamıştır. Yaralı iki arkadaşımızın sığındığı bir karakolu da basan faşist katiller, "arkadaşlarımızı öldürdüler, kı-

zılar müslümanları kesiyor" gibi halkı tahrik edici sloganlarla, çoğunluğunu 10-12 yaşında çocukların oluşturduğu bir grupla, ilerici kişilerin işyerlerine ve oturdukları yerlere, devrimcilerin kaldığı otellere ve evlere, bombalı saldırıya geçtiler. Bu saldırılar çok kısa bir zamanda yağmalamaya dönüştürüldü.

Bu olaylarda, 5 işyeri, 6 otel yağmalandı, 2 özel oto tahrip edildi. Ve çok sayıda ilerici yurtseverin ve polisin yaralanmasıyla sonuçlandı.

I. MC hükümetinden beri süregelen tek yanlı öğrenimin devam ettiği Erzurum Atatürk Üniversitesi ve K.Karabekir Eğitim Enstitüsü, böylece tamamen ilericilerin, devrimcilerin öğrenim görmediği yerler haline geldi. Sınavların devam ettiği şu günlerde, ilerici-devrimci öğrencilerin can güvenliklerinin sağlanması gereğiyle, şehri terketmek zorunda bırakılmaları, hükümetin "icraat"ını anlamak açısından manalıdır.

Faşist katiller kollarını sallayarak gezerken yetkililerin acizliği, gençliğe öğrenim özgürlüğü vadederek hükümet olan CHP'nin, gerçek yüzünü bir kez daha açığa çıkarmıştır. Buna rağmen Erzurum'daki devrimci mücadeleyi durdurmaya kimsenin gücü yetmeyecektir.

YAŞASIN ERZURUM'LU DEVRİMCİLERİN MÜCADELESİ!

ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ CAN GÜVENLİĞİ!

KAHROLSUN FAŞİZM VE EMPERYALİZM!

YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

EDGD
Erzurum Devrimci Gençlik Derneği

Faşist cinayet şebekelerinin alçakça saldırıları ve kahpece tuzakları Gaziantep halkının mücadelesini durduramayacaktır!

Gaziantep'te uzun süredir faşist cinayet şebekeleri halkımıza karşı alçakça tertipler peşinde koşmaktadır. Bunlardan sonuncusu 29 Mayıs günü sergilendi.

İlk saldırı saat 7.30 da Eğitim Enstitüsü'nde sahneye konuldu. Eğitim Enstitüsü'nün bir binası sabaha karşı 3 sıralarında silahlı faşist milisler tarafından işgal edildi. Öğretmenler okula geldiklerinde okulun işgal edilmiş olduğunu, polis ve jandarmanın okulun içini sardığını gördüler. Faşist milisler silah ve bombalarla polis ve jandarmaya uzun müddet karşı koydular. Emniyet Müdürünün faşist milislerle üstlerinin aranmayacağı ve hiç kimsenin yakalanmayacağına dair vaadi üzerine faşistler işgali kaldırdılar. Amaçlarına ulaşmış olan faşistler "güvenlik kuvvetleri'nin gözleri önünde ellerini

kollarını sallaya sallaya okulu terkettiler.

İkinci saldırı ise saat 8.00 sıralarında meydana geldi. Evlerinden okula gitmekte olan beş ODTÜ öğrencisi pusu kurularak makineli tüfeklerle tarandılar. Olay sırasında 3 arkadaşımız ağır bir şekilde yaralandı, diğer iki arkadaşımız ise yara almadan kurtulabildi. Aynı olayda yoldan geçmekte olan bir genç kızla, 50 yaşlarında bir kadın başlarından yaralanarak öldüler. Hastaneye kaldırılan yaralı arkadaşlarımızdan, Devrimci Yol'un yiğit militanı, kararlı savunucusu SELAMETTİN ARSLAN yoldaş can verdi. Valinin bütün engelleme çabalarına rağmen SELAMETTİN yoldaş için büyük bir tören yapıldı. Yoldaşımızın cenazesi şehirdeki yürüyüşten sonra Gaziantep ODTÜ Kampusuna götürüldü ve

orada ayrı bir tören yapıldı. Okuldaki törenden sonra arkadaşımızın cenazesi memleketi olan Sinop'a gitmek üzere otobüse yerleştirildi. Cenaze töreninden dönen halkın üzerine polisin ateş açması üzerine bir kardeşimiz daha orada şehit düştü.

SELAMETTİN ARSLAN yoldaşın cenazesi polis refakatinde Sinop'a doğru yola çıktı. Polis cenazeyi herhangi bir şehre uğrılmaksızın Sinop'a götürmek ve tören yapılmadan gömdürmek niyetindeydi. Ancak Ankara'ya girişte polisler atlatılarak cenaze Ankara ODTÜ kampusuna getirildi. Ankara ODTÜ'de de binlerce öğrencinin katıldığı bir tören yapıldı. Daha sonra Sinop'a götürülen SELAMETTİN yoldaşın cenazesi şehirde ve köyünde yapılan törenlerden sonra toprağa verildi.

Faşist tertipler Demirci halkının mücadelesini engelleyemeyecektir!

Ülke çapında saldırıların yoğunlaştıran faşistler Demirci'de de çeşitli tertip ve provokasyonlara giriştiler. Önce devrimcilerin yaptığı imajını yaratmak için MHP binasını bombaladılar, daha sonra da "misilleme"(!) olarak TÖB-DER'li öğretmenlerin evlerini kursunladılar, arabalarını bombaladılar, okullarından çıkan öğrencilere, ilericilere, devrimcilere, devrimcilerin yurtlarına saldırdılar. Faşistler, artık devrimcilerin de gittikleri Eğitim Enstitüsü'nü kapatılmak için yeni tertipler

peşinde koşular. 22 Mayıs günü sabah saat 10'da okulun tuvaletine koydukları bomba bütün öğrencilerin derste olduğu bir sırada patlayınca can kaybı olmamakla birlikte büyük hasara yol açtı.

Faşistler, 27 Mayıs günü sabah 11 sıralarında faşist saldırıları kınamayan bir bildiri TÖB-DER'li öğretmenler tarafından dağıtılırken bunu engellemek istemişler ve Pazar yerinde devrimcilere saldırmışlardır. Demirci'nin pazarı olan cumartesi günü-

ŞEREFLİKOÇHISAR'DAKİ DEVRİMCİ HAREKET FAŞİST SALDIRILARLA DURDURULAMAZ

5 Mayıs'ta Erdoğan Albay arkadaşımızı kahpece tuzağa düşürerek katleden faşist katiller, 22 Mayıs günü ilçemizin Saryahşi kasabasında yükselen yoksul köylü hareketini bastırmak için köydeki devrimci arkadaşlarımız Orhan Bozkurt ve Dede Bozkurt'a saldırarak öldürmek istemişlerdir. Çeşitli yerlerinden yaralanan arkadaşlarımız ölümden güçlükle kurtulmuşlardır.

Yükselen işçi-köylü gençlik hareketini durdurmaya faşizmin gücü yetmeyecektir.

Şereflikoçhisar'lı Devrimciler

KARAMAN OLAYLARI

Konya'nın Karaman ilçesinde geçtiğimiz günlerde, faşistler halka karşı yoğun bir saldırı başlatmışlardır. Okullara, CHP'lilerin işyerlerine, arabalarına değişik aralıklarla bombalar konulmuş, öğrencilere ateş açılmıştır. 9 Haziran günü Ticaret Lisesi'ne, Halkevi'ne, TÖB-DER'e ve ilericiler kitapçevlerine saldırıya girişen faşistler, yoğun bir direnmeyle karşılaşmışlar, bu sırada kendi arkadaşlarından birisini de öldürmüşlerdir. Devrimci öğrenci, öğretmen, memurlar ve Karaman halkı faşistleri inlerine kadar kovalamıştır.

Faşistlerin Karaman halkını, terör ve zorbalıkla yıldırıma yönelik saldırılarını bundan böyle de gereken cevabı alacaktır.

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Karaman'lı Devrimciler

nü özellikle seçen faşistler, dışardan Buca'dan, Tariş'ten, Uşak'tan, Aliğa'dan getirttikleri yandaşlarıyla birlikte daha önceden planladıkları olayları başlattılar. İlçedeki tüm ilericiler, işyerlerine, demokratik kuruluşlara karşı sistemli bir saldırıya giriştiler. Devrimcilerin çekildikleri CHP binasını ateşe verdiler. TÖB-DER binasına, Eğitim Enstitüsü'ne, okul lojmanlarına, devrimci öğrencilerin kaldıkları yurda, CHP ilçe başkanının işyerine ve evine, tüm ilericilerin evlerine ve işyerlerine saldırdılar, hasara uğrattılar. Bu arada Öğretmen Lisesi son sınıf öğrencisi, devrimci arkadaşımız Yıldırım Koşar faşist katiller tarafından bıçaklanarak katledildi.

28 Mayıs sabahı devrimciler faşist katiller tarafından katledilen Yıldırım Koşar arkadaş için bir cenaze töreni düzenlediler. Çeşitli engellemelere rağmen cenazeyi hastaneden alarak Yıldırım arkadaşın evine getirdiler. Daha sonra devrimci bir şekilde cenaze Hacıhasan Camisi'ne getirildi. Geniş bir halk kalabalığının katıldığı cenaze töreninde yapılan konuşmalardan sonra devrim andı içildi. Cenazenin gömülmesinden sonra tören sona erdi.

Devrimciler öğrenci yurdunda toplanarak devrimci marşlar söylediler, yapılan konuşmalarda devrimcileri hiçbir şeyin yıldıramayacağı, faşizme karşı mücadelede daha kararlı ve bilinçli olduklarını vurguladılar.

Keçikıran'da faşistlere yer yok!

Önceleri Mamak Halkevi'nde toparlanan devrimciler, faşizmin saldırılarına kendiliğinden bir biçimde müdahale ediyorlardı. Ve bütün kendiliğinden hareketlerde olduğu gibi, Mamak'ta da devrimciler, gelen saldırıları, o günkü yetersiz örgütlülüğü ile karşılamayıp geçici olarak geri çekilmek zorunda kaldılar. Ve anti-faşist mücadeleyi Keçikıran'da yükseltmeye çalıştılar. Bunun üzerine faşist güçler doğrudan Keçikıran halkına bir dizi saldırılar tertiplemeye çalıştılar. Ancak faşistler her seferinde hak ettikleri cevabı aldılar.

Keçikıran'lı devrimciler anti-faşist mücadeleyi çok yönlü olarak sürdürmeyi de başardılar. Her fırsatta kitle bağları daha da geliştirildi ve daha da pekiştirilmenin yolları arandı. Yapılan toplantılar, dağıtılan bildiriler ve kitle gösterileriyle ve başarılı bir militan mücadeleyle faşizm teşhir edilmeye başlandı. Bu arada, Keçikıran'da yeniden yapılan muhtar seçimlerinden birini devrimcilerin adayları kazandı. Ayrıca, çalışmaların örgütlülüğü ve daha üst düzeye çıkarılması için Keçikıran'da Mamak Halkevi'nin lokali açıldı.

Keçikıran'ın yoksul halkı, anti-faşist bir mevzi olan lokalin öne-

mini kavrayarak buradaki örgütlü çalışmaya dört elle sarıldı, sahip çıktı. Ve daha şimdiden lokalin Keçikıran'daki anti-faşist unsurları toparlayıcı bir yer olduğu kanıtlandı.

Keçikıran'daki faşistlerin bir taktiği de alevi-sünni diye sahte bir ayrımı, faşist muhtar aracılığıyla örgütlemeye çalışması oldu. Ancak onları bu tezgahları karşısında uyanık olan devrimciler, faşistlerin bu sahtekarlığını açığa çıkararak faşist saldırılara karşı en geniş eylem birliğini yarattılar. Faşist güçlere karşı bölgelerini militan bir anlayışla savundular ve savunmaya devam ediyorlar. Yoksul Keçikıran halkı da bu süreçte faşist teröre karşı kendini devrimcilerin önderliğinde örgütlü şekilde savunmayı öğrenmeye başladı. Bütün halk güçlerinin eylem birliği önemli ölçüde sağlandı. Faşist güçler şimdi dar bir alana sıkışmış durumdadırlar. Keçikıran halkı devrimcilerin önderliğinde mahallelerini omuz omuza savunuyorlar.

KEÇİKIRAN'DA FAŞİSTLERE YER YOK!

MAMAK'TAKİ FAŞİST İŞGALİ KIRACAĞIZ!

Keçikıran'lı Devrimciler

AYDIN'DA DEVRİMCİ MÜCADELE YÜKSELİYOR!

Devrimcilerin yoğun çabaları sonucu faşistlerin etkinliğinin büyük bir ölçüde kırıldığı Aydın'da artık dişe diş bir mücadele söz konusudur. Bütün orta dereceli okullarda yoğun bir mücadele sürmektedir. "Öğrenim özgürlüğü, can güvenliği" talebinden hareket eden devrimciler Efeler Lisesi'nde iki saat süren bir direniş yapmışlar, idarenin, ve polisin baskısına boyun eğmemişlerdir. Faşist etkinliğin kırılması mücadelesi mevzilerin sağlamlanması görevine yerini bırakmaya başlamıştır.

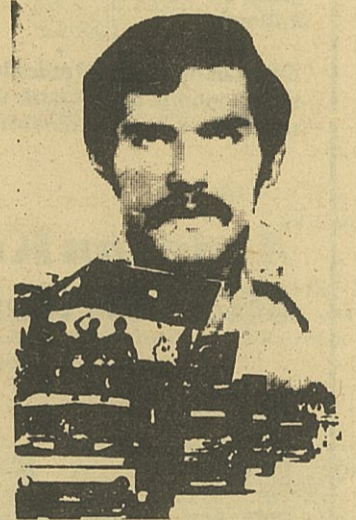
Bütün bu gelişmeler Aydın Turizm ve Otel İşletmeciliği Yüksek Okulu Öğrenci Derneği (ATİYÖD)'nin Mayıs ayı başında yapılan seçimlerini tek listeye seçime giren devrimcilerin kazanmasıyla daha üst boyutlara ulaşmıştır. Devrimciler kitlelerin mücadelesinin en ön saflarında yer almakta ve mücadeleyi yükseltmektedirler.

Bundan bir yıl önce oligarşinin kirahk katilleri tarafından katledilen MUSTAFA BAYSOY'un ölüm yıldönümünde ATİYÖD ün öncülüğünde, tam bir anti-faşist gösteri haline dönüştürülen bir anma töreni düzenlendi. ATİYO, Ticaret Lisesi, Aydın Lisesi, Endüstri Meslek Lisesi, Gazipaşa ve İnönü Ortaokulu öğrencilerinin, Mustafa Baysoy arkadaşın yakınlarının ve çeşitli mahallelerden halkın katıldığı tören kısa bir yürüyüşten sonra mezarlıkta düzenlenen anma töreniyle son buldu. Bu çalışmalarımız sırasında da oportünistlerin her zamanki malum tavırlarıyla karşı karşıya geldik. Hazırlık çalışmalarının hiçbirinde yer almayan ve anti-faşist güçlerin eylem birliğini esas alan ilkeleri kabul etmeyen HK ve HB oportünistleri hem törene katılmamışlar, hem de bu töreni baltalamak için burjuva politikacılığımıza sınıksız sarılmışlardır. Ve yüzlerce kişinin katıldığı törene katılmayarak kendi dar gruplarıyla tecrit olmuşlardır. Dar grup çıkarlarıyla alelacele 18 Mayıs'ta düzenledikleri yürüyüşün cılızlığı ve sönlüklüğü ile de kendi tecrit olmuşluklarını belgelemişlerdir.

Aydın'dan Devrimci Yol taraftarları

Soma'da bir yoldaşımız daha faşist katiller tarafından katledildi

Manisa'nın Soma ilçesinde 27 Mayıs'ta TÖB-DER üyesi olduğu söylenen Nail ÇELİK adında bir ajan provokatör, Devrimci bir genci öldürmüş, iki devrimciyi de yaralamıştır.

27 Mayıs'ta olağanüstü kongresi yapılan Soma Şubesinde seçime katılan "Özgürlükçü Grubu" adındaki grup Nail ÇELİK'i kendi grubu için çalıştırmıştır. Bu gerçeği çeşitli siyasal eğilimlerden oluşan "Özgürlükçü Grubun" yönetim kurulu adayı Atilla YILDIRIM bizzat açıklamıştır. (Bu kişi olaydan sonra Soma'yı terketmiştir.)

Genel kurul öncesinde ve sırasında Devrimci Öğretmen'e oy verecekleri tehdit eden Nail ÇELİK kongrede konuşmak istemişse de konuşturulmamıştır. "Özgürlükçü Grup"un yöneticileri ise bu kişinin konuşturulması gerektiğini savunmuşlardır. Seçimler bittikten sonra Nail ÇELİK adındaki köpek, Halk-Der yöneticisi 3 devrimciye bir duvarın arkasına gizlenerek, pusu kurarak bıçakla saldırmış ve birisini öldürmüştür, ikisini de yaralamıştır. Ölen Sefer AKTAŞ Devrimci Öğretmen grubu listesinden seçime katılan bir öğretmenin kardeşidir ve yiğit bir devrimcidir.

Soma halkının büyük bir törenle bağrına bastığı yoldaşımız Sefer AKTAŞ'ın kanı elbette yerde kalmayacaktır. Sefer AKTAŞ'IN katili sadece Nail ÇELİK değildir.

Sefer'in katili, Nail ÇELİK'in durumunu bildikleri halde onu TÖB-DER'e üye etmekten çekinmeyen; seçim kazanmak uğruna faşistlerle işbirliği yapan sözde TÖB-DER yöneticisi ve üyesi hainlerdir.

Evet, Sefer'i hainler öldürmüştür.

Ve hainler hak ettikleri cezaya çarptırılacaktır.

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

BİR BELGE

Bu Kart

- 1 - Özel görevler içindir.
- 2 - Süresi biten kartlar geçersizdir.
- 3 - Çırtıtı içinde geçerlidir.

Sefik Kantar isimli bir faşistin üzerinde Millet gazetesi kimliği yanı sıra, Halkın Sesi ve DEV-GENÇ adına düzenlenen sahte kimlikler de çıktı.

DGDF Başkanı M. Ali Yılmaz yaptığı basın açıklamasında DEV-GENÇ adına bugüne kadar kimlik kartı bastırılmadığını açıklayarak, devrimci mücadelenin hiçbir faşist tertip tarafından karalanamayacağını belirtti.

Aç tavuk rüyasında yem görür. Peki, aç it rüyasında ne görür?

Öğretmenlerin devrimci eyleminin birliği sorunu günceldir

TÖB-DER İstanbul Şubesi'nde, bir süreden beri yaşanan olayların ve "bunalm"ın "Şube'nin tüm işlerliğini yitirmesinin eşğine varıp dayanmasının, 4. Büyük Genel Kurulun yaklaştığı bu günlerdeki tüm anlamı, kuşkusuz ki, örgütün ve devrimci öğretmen mücadelesinin geleceği açısından son derece önem taşıyan bir uyarı rolünü ihtiva ediyor olmasında toplanmaktadır.

Gittikçe artan bir şekilde, emekçi ve yoksul halkımızın sömürü ve zulme karşı mücadelesinin bir parçası haline dönüşmekte olan devrimci öğretmen mücadelesinin geleceğine yönelik bir tehdidin habercisi veya uyarıcısı. Bunun bütün derinliğiyle kavranılması, devrimci öğretmen mücadelesi için olduğu kadar, emekçi halkımızın kurtuluş mücadelesi açısından da zorunludur.

İstanbul Şubesi'nde süregelen olayların kökeninde revizyonizmin demokratik kitle örgütlerine, mesleki-sindikale örgütlere karşı yönelen hakimiyet eğilimi yatmaktadır. Ülkemizde bir süreden bu yana, çeşitli mesleki-demokratik örgütlerde bu türden gelişmeler uç vermektedir. DİSK'in yukarıdan aşağıya, sendika ağalarının satın alınması yoluyla "ele geçirilmesi", ve "Yaşasın DİSK" dönemi hatırlardadır. Kendisini bir "sendikal siyaset çizgisi" ile sınırlayan bir zihniyet ülkemizin en güçlü ve ilerici sendikalarını bağrında toplayan bir sendikalar konfederasyonunu dağılmanın eşğine kadar getirmişti. TİP'li sendikalara bile tahammül edemeyen ve fabrikalarda, işyerlerinde patron ajanları ile birlikte "goşist avı" sahneye çıkmış devrimci işçileri işten attırmayı meslek haline getirmişlerdi. Yine bir TÜS-DER ve TÜM-DER'de olanlar da yakından incelenmelidir. Bu örgüt, yönetimlerini bir kere ele geçirmiş olanlar, buraları kendi siyasi varoluşları için vazgeçilmez bir dayanak olarak sonuna kadar elde tutma uğruna bu örgütlerin bütün hayatıyetlerini ve demokratik işleyişlerini ortadan kaldırmışlar bu yolla tabanlarındaki en geniş devrimci potansiyele kapılarını kapamak durumunda kalmışlardır. "Bu maocu", "bu goşist" diye diye üye kaydetmeye bile yanaşamayan, tabandaki çığ gibi büyüyen devrimci potansiyele gerisinde kalan 3-5 küçük burjuva aydınının kendilerinin "siyaset yapma" gereksinimlerini yerine getiren birer tekkeye çevirmişlerdir. Demokratik işleyiş yok edilmiş, üye kayıtları, örgütlenme ve tabanın devrimci mücadelesini yönlendirip geliştirme tamamen bir tarafa bırakılmış, bunun yerini kendilerini geçen gelişmeleri "işçi sınıfı siyaseti" adına(!) köstekleme almıştır. Yönetimi ele geçiremedikleri alanlarda da "kendi demokratik örgütlerini"(!) kurma eylemi her an gündemde tutulmaktadır.

Revizyonizm, devrimci mücadele karşısında bölücü ve dağıtııcıdır. Demokratik işleyişten yana değil, yukarıdan aşağıya anti-demokratik bir zihniyete dayanır. Kitleleri, kitleler adına kendilerinin, yalnız kendilerinin yönetebileceği iddiasındadırlar. Devrimci mücadelenin, kitlelerin devrimci siyasi inisiyatifinin geliştirilmesinden değil, kitleleri sözümlü ona "işçi sınıfı adına" tahakküm ve baskı altında tutmaktan yanadır.

Bütün bu ve benzeri olumsuz özellikleri ile, revizyonizm, devrimci öğretmen hareketinin gelişiminin önüne dikilmiştir. Bu engel aşılabilir mi? Devrimci Öğretmen hareketinin önüne dikilen bu tehdidin bertaraf edilebilmesi, emekçi halkımızın kurtuluş mücadelesinin bir parçası olan öğretmen mücadelesinin revizyonizmin parçalayıcı ve dağıtııcı tehdidinin karşısına örgütün birliğini ve işlerliğini sağlayacak, devrimci bir alternatif yaratabilecek midir?

Önümüzdeki günler bu sorunların cevabının verileceği günler olacaktır.

Öğretmenlerin devrimci eyleminin birliği sorunu günceldir.

DEVİRİMCİ ÖĞRETMEN

DEV-GENÇ'in üniversite giriş imtihanları ile ilgili açıklaması

Bugün Türkiye'nin birçok yerinde üniversite giriş sınavları yapıyor ve bu yıl yine bu sınavlar sonucunda binlerce genç üniversiteye giremeyecek. Ülkemizde emekçi halklarımız üzerinde bir zulüm cenderesi olan oligarşik diktatörlük, "eğitimde fırsat eşitliği" diye böyle bir eğitim sistemi sunuyor işte bizlere. Anadolu'nun öğretmensiz, araçsız okullarını bitiren halk çocukları ile özel kolejleri bitiren parabalalarının çocuklarını "yanıştıran" ve bu sınavın çarklarını parabalalan ve onların düzeni için çeviren bir eğitim sistemi.

Önümüzde iki ihtimal var. Birinci ihtimal sınavları kazanmamız, ki o zaman sorunlar bitti sanılmamalıdır; yepyeni bir hayatla birlikte gelen yeni sorunlarla karşı karşıya kалаcağız. Halk düşmanı bir avuç faşistin işgali altında tuttuğu okullarda yapılamayan eğitim, can güvenliğini, öğrenim özgürlüğünü tehdit eden faşist saldırılar; kitap, yurt, kredi sorunları, vb. Kaldı ki üniversitelerde yürütülen eğitim doğrudan ülkemizdeki parabalalarının iktidarı olan oligarşinin çanak yalayıcılarını yetiştirmeyi amaçlamaktadır. Beyin yıkama işlemi, "eğitim" yutturmacasıyla birlikte devam ediyor. Üniversiteleri tüm bu sorunlara rağmen bitirebilenler ise "diplomalı işsizler ordusuna" katılıyorlar.

İkinci bir ihtimal ise sınavları kazanmamak ve bu düzenin köhnemiş işleyişinin kurbanı olarak işsiz ve yeni bir sınav umudu ile gelecek seneyi beklemek.

Bunlar ülkemizde herkesin bildiği sorunlar. Peki neden? Neden herkes yüksek öğrenim hakkına sahip olamıyor, neden birçok sorun bizlerin karşısına dikiliyor?

Hemen belirtelim ki, bütün bunları sizin gözünüzü korkutmak ya da yıldırma için sıralıyoruz. Hani bir söz vardır "dost acı söyler" diye. Biz de acı olduğumuza bile bile söylüyoruz; ve fakat bir gün mutlaka hep birlikte değiştireceğimizi de bilerek anlatıyoruz bütün bunları. Çünkü bütün bu sorunlar bizim kötü kaderi değil. Ülkemiz insanlarının üzerindeki sömürü ve zulümün parçalarıdır. Ülkemizin emperyalizme bağımlı bir ülke olması, ülke yönetiminin emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerin denetiminde olması bu sorunları yaratıyor. Ülkemizde iktidardaki bir avuç faşist zorba, yani oligarşik diktatörlük sömürüsünü daha da artırabilmek için "eğitimin faşistleştirilmesini" sürekli gündemde tutuyor. Bu amaçla da polisini ve faşist komando sürülerini yurtseverlerin üzerine salıyor. Kanlı terör ve baskı uygulamaları ve siyasi cinayetler devletin kolluk kuvvetleri ve

DEV-GENÇ Genel Sekreteri Yasin Ketenoğlu Üniversite giriş imtihanlarına ilişkin bir açıklama yapmıştır. Devrimci Yol'un Üniversite Özel Sayısının içinde de yer alan bu açıklamayı aşağıda sunuyoruz:

onun "yardımcısı" faşist komandolar tarafından her geçen gün yoğunlaştırılıyor.

Diğer yandan CHP iktidarı ise bu faşist saldırılar karşısında teslim olmakta, tüm gücünü oligarşik diktatörlüğü biraz daha ferahlatmak için kullanmaktadır. Faşistlerin politikasıyla çıkarılan "okulları kapatma politikası"yla CHP, faşist saldırıların ekmeğine yağ sürmektedir. Oysa geniş öğrenci yığınları okulların kapatılmasına karşı çıkmakta ve faşist saldırılara karşı direnme hakkını kullanmaktadır.

CHP iktidarı ise canını koruma hakkını kullananlarla faşist saldırıların bir tutmakta, tarafsızlık adına faşist saldırılar karşısında teslim olmaktadır. Eğitim Enstitülerindeki faşist saldırıların koruması, okulların kapalı tutulması, CHP iktidarının oligarşini istekleri doğrultusunda gidisinin somut göstergeleridir. Baktığımızı getirecek olan faşist saldırılar karşısında boyun eğmek değil, direnme hakkımızı kullanmaktır.

Bugün tüm bu sorunlar karşısında ve faşist saldırılara karşı militan bir mücadele anlayışı, doğru önderlikle birleştirilerek hayata geçirilmektedir. Gençliğin tek merkezi örgütü olan Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu (DEV-GENÇ) ve Türkiye çapındaki üye dernekleri bu mücadelede oligarşiye ve onun tasalmalı köpeklerine karşı salmaktadır. Faşist olmayan herkes bu soylu kavgada DEV-GENÇ saflarında birleşmeli; öğrenim özgürlüğü can güvenliği mücadelesinin, demokratik

eğitim mücadelesinin aktif birer unsuru olmalıdır.

**HERKESE YÜKSEK ÖĞRENİM HAKKI!
CAN GÜVENLİĞİ, ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ!
FAŞİST İŞGALLERE SON!
ÖZERK VE DEMOKRATİK YÜKSEK ÖĞRENİM!
OLIGARŞİNİN EĞİTİM DÜZENİ YIKILACAK!
KAHROLSUN FAŞİZM VE EMPERYALİZM!
YAŞASIN GENÇLİĞİN
DEVİRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ!
YAŞASIN DEV-GENÇ!**

DEV-GENÇ (DEVİRİMCİ GENÇLİK
DERNEKLERİ FEDERASYONU)

TÖB-DER İstanbul Şubesi açılmalıdır!

13 Mayıs'taki İstanbul şube kongresinin, ilerlemecilerin divan başkanlığına zorla el koyma girişimleri yüzünden olaylar çıkarak ertelenmesi ve TÖB-DER genel merkezinin olayları gerekçe göstererek şubenin faaliyetine ara vermesinden sonra; ilerlemeci "Birlik Dayanışma"cular bu kez bir mahkeme kararı çıkartarak kendikendilerine bir kongre düzenlediler. Bu "Birlik Dayanışma" kongresi'nde (buna İGD kongresi demek daha doğru olacaktır; zira katılanların büyük çoğunluğu İGD'lidir) yapılan seçimler(!) de kazandılar(!)

Birlik Dayanışmacıların "kong-

re"ye yasal dayanak yapmaya çalıştığı Mahkeme kararı daha sonra genel merkezin başvurusu üzerine aynı mahkeme tarafından bozuldu. Böylece öğretmenlerden alamadığı yetkiyi, mahkemenin almaya çalışan Birlik Dayanışmacıların "kongre şenliği" de sona erdi.

Öğretmenlerin uzun yıllardır sürdürdükleri devrimci mücadele, revizyonist bir eğilimin yıkıcı ve bölücü bir tehdidi altına girmektedir. Yakınlara kadar DİSK'te sergilenen olaylar şimdi, bir avuç sözde ilerici bürokratın hakimiyet hırslarının tehdidi altına girmektedir. İstanbul şubesinde,

her ne pahasına olursa olsun şubeyi kendi tekkeleri altına alma uğruna sürdürülen sorumsuzluklarda sergilenen şey gerçekte bu iktidar hırsından ve bu hırsın öğretmen hareketinin birliğine karşı esaslı bir tehlike haline dönüşmesinin canlı bir uyarıcı örneği olmasından başka bir şey değildir.

İstanbul Şubesi, atanacak olan bir yönetim kurulu tarafından en kısa zaman içinde şube kongresi tamamlanarak faaliyeti geçirilmeli, Şubenin işlerliği sağlanmalıdır.

DEVİRİMCİ ÖĞRETMEN MÜCADELESİ YÜKSELİYOR

Son günlerde yapılan TÖB-DER Şube seçimlerinde Aybastı-Verzirköprü, Kavak, Ladik,

Mesudiye, Ünye, Devrek, Tunceli, Bigadiç, Altıntaş,Emet, Sincanlı, Ulubey, Eşme, Karahallı, Biga, Bergama, Kargı, Köyceğiz, Malkara, Çerkesköy, Kırklareli, Lalapaşa, Havza, Sandıklı, Kozaklı, Karşıyaka, Uşak, Karapınar, İskilip, Ereç, Giresun, Ürgüp, Rize, Ardeşen, Fındıklı, Çayeli, Çamlıhemşin, Fatsa, Perşembe, Kınık, Sultandağı, Orhaneli, Osmaniye, Kangal, Hacıbektaş, Pazarcık, Haymana, Edirne, Kıbrısçık, Ardahan, Tonya TÖB-DER şubeleri seçimlerini Devrimci Öğretmen grubu kazanmıştır.

ARDAHAN TÖB-DER ŞUBESİ SEÇİMLERİNİ DEVİRİMCİLER KAZANDI

TÖB-DER Ardahan Şubesi seçimlerini yurtsever Devrimci Öğretmen Grubu (Halkın Kurtuluşu taraftarları) ve Yurtsever Devrimci Mücadele Grubunun (Halkın Gücü taraftarları) 47 oy almasına karşılık Devrimci Öğretmen Grubu 114 oy alarak kazanmıştır.

KIBRISCIK TÖB-DER ŞUBESİ SEÇİMLERİNİ YİNE DEVİRİMCİ ÖĞRETMEN GRUBU KAZANDI

Kıbrısçık'ta yapılan TÖB-DER Genel Kurulunda Devrimci Öğretmen Grubu Genel Kurula katılan 26 kişiden 21'inin oyu olarak ikinci defa yönetime geldi. Genel Kuruldan sonra Devrimci siyaseti benimseyen Kıbrısçık Öğrenim Kültür Derneği, Tüm-Der Şubesi ve TÖB-DER şubesi ortak bir açıklama yaparak: devrimci siyasetin yönlendiriciliğinde, birlikte, faşizme karşı daha güçlü bir mücadele vereceklerini açıkladılar.

İzmir'de Devrimci Gençlik hareketi yükseliyor

12 Mart yenilgi dönemi sonrası İzmir'de çeşitli oportünist gruplar gençlik yığınları üzerinde etkinlik kurdular. Devrimci Gençlik hareketinin ilk başlarda gelişen sürece yeterince müdahale edememesi oportünist tekkelerin varlığını sürdürmesini getirdi. Fakat görünürdeki etkinlik devrimci bir temele dayanmayan, içi boş bir etkinlikti ve süreç içinde yok olmaya mahkumdu. Nitekim Devrimci Gençlik hareketi giderek her türlü oportünizme karşı doğru bir ideolojik mücadele vererek, hayatın her alanında faşizme karşı aktif mücadeleyi örgütleyerek kısa zamanda

Gençliğin devrimci eyleminin birliğini gerçekleştirdi. Yıl başında bu örgütlenmenin ürünü olarak kurulan EGE DEV-GENÇ kısa bir zaman sonunda, bugün herkesin kabul etmek zorunda kaldığı bir örgüt olmuştur ve mücadelesi bundan sonra da daha örgütlü daha aktif bir şekilde sürecektir. Bütün bu gelişmeler karşısında gittikçe hırçınlaşan, her türlü devrimci olmayan yöntemi kullanan HK ve İGD oportünistlerinin bütün çabalarını engelleyemeyecek, Devrimci Gençlik hareketi en geniş kitlelerle birlikte mücadelesini sürdürecektir.

Denizli'de gençliğin devrimci mücadelesi yükseliyor

Uzun süredir Denizli'deki gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlayan DEVRİMCİ GENÇLİK hareketi faşizme karşı yeni mevziler elde ederek mücadelesini sürdürüyor. MC hükümetleri döneminde faşist katillerce işgal edilen Eğitim Enstitüsü ülkenin hemen her yerinde olduğu gibi Denizli'de de kısa zamanda faşist katillerden temizlendi. Faşistlerin Eğitim Enstitüsü öğrencilerine yönelik saldırılarına kararlı bir şekilde cevap verilerek Eğitim Enstitüsü faşistlerin giremediği bir kurum haline getirildi.

Eğitim Enstitüsündeki bütün bu başarılar Devrimci Gençlik hareketinin doğru devrimci önderliğine bağlı olarak gelişmektedir.

Daha önce Akademi'de yapılan seçimleri ezici bir çoğunlukla alan Devrimci Gençlik geçtiğimiz günlerde yapılan DENS-DER seçimlerini de kazanarak örgütlülüğünü pekiştirmiştir. Bundan sonra da DENİZLİ DEV-GENÇ AKADEMİ DER ve DENS DER en geniş kitleleri kucaklayarak faşizme karşı aktif mücadelesini sürdürecektir.

Ertuğrul Karakaya Salihli ve ODTÜ'de anıldı

1977 yılının 8 Haziran günü ODTÜ'de faşist bir jandarma eri tarafından katledilen Ertuğrul Karakaya yoldaşı şanlı bir şekilde andık. Her 8 Haziran bizi daha bir hızlandıracak, mücadele azmimizi daha bir çoğaltacak.

İşte bu 8 Haziran'da da ülkemizdeki hakim sınıfların saldırılarını, zamları ve zulmü protesto gösterisi civar ilçe ve illerden de gelen devrimcilerin katılımı ile yapıldı. İlk önce Ertuğrul arkadaşın mezarı başına gidildi. Orada bir arkadaşımız Ertuğrul'un devrimci mücadelesini anlattı. Saygı duşundan sonra "Ertuğrul'lar Ölmez" ve "Tek Yol Devrim" sloganları atıldı ve devrim andından sonra miting meydanına doğru yürüdü.

"CHP" hükümetinin İçişleri bakanının son genelgesi üzerine kısaltılan yürüyüş yoluna rağmen devrimciler mezarlık dönüşü yolu şehir içinden geçerek uzatmışlardır.

Yürüyüş boyunca, Ankara, ODTÜ, Uşak, Eşme, İzmir, Ödemiş, Manisa ve ilçeleri ile köylerinden gelen devrimciler, "Devrim İçin Tek Yol Devrimci Yol", "Üzüm, Pamuk Canımız, Oligarşi Düşmanımız", "Zama, Zulme Karşı Tek Yol Devrim", "Ertuğrul'lar Ölmez", "Şanver'ler Ölmez", "Salihli Faşistlere Mezar Olacak" sloganlarını haykırdılar.

Miting, TÖB-DER Salihli Şubesi, İGD, Genç Öncü gibi grupların kenardan seyretmelerine rağmen devrimcilerin büyük katılımı ile yapılmıştır.

Ertuğrul Arkadaşımızın devrimci mücadelesini bize unutturmak isteyen oligarşi, kolluk kuvvetlerine her türlü baskıyı uyguladı. Kolluk kuvvetlerinin baskılarına rağmen, devrimciler düzgün bir şekilde mitingi bitirmişlerdir. Miting öncesi ve mitingdeki durum bize gerçek dostumuzun emekçiler olduğunu göstermiştir.

Diğer yandan yine aynı gün ODTÜ'de Spor Salonunda yapılan anma toplantısından sonra giriş kapısına kadar yürüdü. Ertuğrul'un vurulduğu yer olan giriş kapısına, "Ertuğrul Karakaya Girişi" yazılı bir plaket çakıldı. ODTÜ öğrencileri yiğit önderleri Ertuğrul Karakaya'nın anısını her zaman yüreklerinde hissediyorlar.

ERTUĞRULLAR ÖLMEZ!

TEK YOL DEVRİM!

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Gençlik seçimler

İzmir

* İTBF İKTİSAT FAKÜLTESİ ÖĞRENCİ DERNEĞİ

DG	77
HK-HY	70
DDKD(KSD-İGD)	34

* İŞLETME FAKÜLTESİ ÖĞRENCİ DERNEĞİ

DG	284
HK-HY	130
DDKD(İGD-KSD)	70

* İNCİRALTI YURDU ÖĞRENCİ TEMSİLCİLİĞİ

DG-Devrimci Kurtuluş	370
HK-HY-HB	234
DDKD-TDY (Türkiye Devriminin Yolu)	105

* ZİRAAT FAKÜLTESİ ÖĞRENCİ DERNEĞİ

KSD-DG	195
HK-HY	140
DK	33

* BUCA EĞİTİM ENSTİTÜSÜ ÖĞRENCİ DERNEĞİ

DG	349
HK-HY-CHP	450
KSD-DDKD-İGD	150

* FEN FAKÜLTESİ ÖĞRENCİ DERNEĞİ

DG-KSD	277
HK-HY-HG	292

YAŞASIN FAŞİZME ve EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELEMİZ

DEVİRCİ YOL

DEV-GENÇ

* TIP FAKÜLTESİ ÖĞRENCİ DERNEĞİ

DG	162
İGD	180

* DIŞ HEKİMLİĞİ FAKÜLTESİ ÖĞRENCİ DERNEĞİ

HK-HY	74
DG	64

* DIŞ HEKİMLİĞİ FAKÜLTESİ ÖĞRENCİ TEMSİLCİLİĞİ

DG	145
HK	143
HY	59

* MAKİNA FAKÜLTESİ ÖĞRENCİ TEMSİLCİLİĞİ

DG	164
HK-HY	307

* PAZARLAMA ÖĞRENCİ TEMSİLCİLİĞİ

DG	416
HK-HY	176

Denizli Dens - Der

Devrimci Gençlik	306
(İGD, SGB) -KSD	118
Devrimci Yurtseverler	
(HK-HY)	130

ODTÜ- ÖTK seçimlerini Devrimci Gençlik kazandı

ODTÜ ÖTK seçimleri Devrimci Gençliğin zaferiyle sonuçlandı. Diğer bir yönüyle bu seçimler tecrit olan revizyonizmin sonunu noktaladı. Seçimlerden önce "kitlelerden kopukluk", "kitleyi sürü gibi görme", vd. küflenmiş eleştirileri getirenler en güzel cevabı ODTÜ kitesinin bilinçli tercihinden aldılar. Bu sonuç aynı zamanda üç yıldır sürdürülen doğru devrimci önderliğin bir kez daha onaylanması oldu. Seçimlerden önce özellikle İGD revizyonistleri örgütlemeye çalıştıkları gerici muhalefete rağmen gerekli cevabı aldılar. ODTÜ'nün faşistleştirilme çabalarına karşı hiçbir somut mücadele içinde olmayanların bu seçimlerde böylesi bir bozguna uğramaları beklenen bir sonuçtu. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da Devrimci Gençliğin kazandığı ezici çoğunluk ODTÜ'de sürdürülen mücadelenin başarısında en önemli faktörlerden biri olacaktır.

Seçim Sonuçları:

Yürütme Kurulu ortalama oy sayıları:

Devrimci Gençlik	3000
Halkın Kurtuluşu	900
Halkçı Devrimci Gençlik	840
İlerici Yurtsever Gençlik	730
Demokratik Birlik (TIP, 5'lik Kitle İttifakı)	410
KSD	260

	Bölüm tem.	Yurt tem.	Sınıf tem.
DG	19	6	69
HK	—	—	6
HGD	1	—	5
İYG	—	—	6
DB	—	—	1
KSD	—	—	1
Bağımsız	1	—	12
D.Derleniş	—	—	1
HY	—	1	—

Adana Mühendislik seçimlerini devrimciler kazandı

Geçen seneye kadar faşistlerin işgali altında bulunan Mühendislikteki işgal devrimcilerin önderliğinde kırıldıktan sonra kurulan dernekte önceleri heterojen bir yönetim vardı. Geçen zaman içinde devrimciler öncelikle yönetimin homojen olması gerektiği konusunda kitleyi ikna ettiler, sonra da her türlü yalan, dedikodu ve sahtekarlığa rağmen seçimleri kazandılar. Devrimcilerle alakası olmayanlar, ve "tarafsız" olduklarını söyleyenler ile, demokratik solcular ve küçük bir KSD grubu ittifak yaptılar. Bazı KSD'liler KSD'li olduklarını bile söylemediler ve kendilerini "demokrat" olarak gösterdiler. "Dev-Genç yönetime gelirse okula kimseyi almayacak, kimseye blucin giydirmeyecek" gibi yalanları yaydılar. Herşeye rağmen devrimciler seçimleri kazandılar.

Devrimci Birlik (HY, HB taraftarları ittifakı)	15
DGB	12
HK	81
Devrimci Demokrat Birlik (CHP, "tarafsız sosyalist", KSD ittifakı)	224
Devrimci Gençlik	294

DEVİRCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU (DEV-GENÇ) YÖNETİM KURULU TOPLANDI

DGDF yönetim kurulu son örgütlenme çalışmalarını, faşist işgaller altındaki okulların durumunu ve yönetim kurulundaki görev bölüşümünü görüşmek üzere 7.6.1978 günü toplandı. Yeni görev bölüşümüne göre Genel Sekreterlik görevi Bülent Uluer'den alınıp Genel Sekreterliğe Yasin Ketenoğlu getirilmiştir.

Ali Canpolat yoldaş anıldı

Ali Canpolat, 2 Haziran 1977 günü Ankara'da Yıldırım Beyazıt Yurdu'nda üslenen faşist katiller tarafından katledilmişti. Ali yoldaş, yaşamı boyunca anti-faşist saflarda Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesinde fedakar, kararlı ve yiğit bir mücadele sürdürmüştü.

Ölümünün 1. yıldönümünde Ankara'da bir forum düzenlenerek anılan Ali arkadaş ile ilgili olarak yine Ankara ve Tunceli'de geniş bir afişleme ve yazılama yapıldı. Tunceli'nin Kırızköprü köyünde bulunan mezarı da Devrimci Yol tarafından yaptırıldı. Mezar yapımına Ali arkadaşın babası ile Tunceli ve Pülümür'de bulunan devrimciler katıldılar. Mezar yapımı sırasında ve daha önce PDA'cıların köy halkı ile kurduğu feodal bağlar ile devrimciler aleyhine yaptığı karalamalar boşa çıkartılmaya çalışıldı. PDA'cı hainler bu sahtekarlıklarını anma töreni sırasında da sürdürmeye çalıştılar. Mezar bitiminden sonra Devrimci Yol önderliğinde yapılan törende Devrimci Yol'dan ve Pülümür Kadınlar Derneği'nden konuşan birer arkadaşımız Ali Canpolat'ın devrimci mücadelesini anlattılar. Bugün emekçi halklarımız üzerindeki saldırıların asıl kaynağının MİT, kontrgerilla ve tüm faşist güçler olduğunu vurguladılar ve oportünizmin çirkin yüzünü teşhir ettiler.

Ali Canpolat'ın katilleri bugün yetkililer tarafından bilinmesi-

ne rağmen tutuklanmamaktadırlar. Bu faşist katiller ve Ay-nur Sertbudak'ın katilleri Yıldırım Beyazıt Yurdu'nda barınmaktadırlar. Bugün iktidarda bulunan "halkçı" CHP de bu katilleri bilmesine rağmen birşey yapmamakta, faşist işgal altındaki Yıldırım Beyazıt yurdunu kapatmamaktadır. Bu faşist katillerin elebaşları Faruk Ağin, Vakkas Korkmaz, Ali Sinan Bozkurt, Sinan Küçük ve Erol Dok olup bunlar Ziraat Fakültesinde "öğrenci" kimliği ile rahatça gezmekte ve yeni saldırılara katılmaktadırlar.

ALİ'NİN KATİLİ OLİGARŞI

FAŞİST KATİLLER
BULUNSUN,
HESAP SORULSUN

KAHOOLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ

Zafer Boz'un anısına...

Faşist katiller tarafından katledilen, devrimci arkadaşımız ZAFER BOZ'un annesi Rukiye Boz'un dergimize gönderdiği bir mektubu ve şiiri yayınlıyoruz:

DEVİRİMCİ YOL'a

Sevgili evlatlarım,

Hepinize devrimci mücadele yolunda başarılar temenni ederim. Şunu bilmelisiniz ki evlatlarım, ben yalnız ZAFER'in değil hepinizin annesiyim. Ana yüreği istemiyor ki; siz ölesiniz. Devrim yolunda verdiğiniz bu kararlı mücadele halkımız ve güzel vatanımızın mutluluğu için olduğunu ben ve benim gibi anneleriniz kavramış bulunmakta ve kavramalıdır. Zafer, bu halk ve vatan uğruna halkların Devrimci Yol'unda mücadele verirken halk düşmanı faşist katiller tarafından öldürüldü. Üzülmemek elde değil. Bir anne olarak acımız sonsuz. Ancak analar doğurup faşizm öldürürken, evlat acısı ancak faşizmin yok olmasıyla ve kadın-erkek omuz omuza mücadele etmekle sona erecektir.

Evlatlarım çok diyecek şeylerim var ama sizi fazla üzmem istemiyorum.

Hepinizi sevgiyle selamlar, gözlerinizden öperim.

KAHOOLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Anneniz Rukiye BOZ

ANITTEPE LİSESİ ÖĞRENCİLERİ İ. KAYPAKKAYA'YI ANDI

Ankara Anittepe Lisesi öğrencileri, 12 Mart faşizmi döneminde, işkencede can veren İbrahim Kaypakkaya'yı 18.5. 1978 günü, ölümünün yıldönümünde andılar.

Yaşasın Vefa Poyraz Lisesi öğrencilerinin şanlı direnişi!

Sivil ve resmi faşist güçlerin halka yönelik saldırılarından biri daha geçtiğimiz hafta İstanbul'da Vefa Poyraz Lisesi'nde yaşandı. Vefa Poyraz Lisesi'nden üç devrimci öğrenci komünizm propagandası yapmak ve "öğrenimi engellemek" (üstelik okulun kapanmasından sonra!) gibi hayal mahsulü gerekçelerle tutuklandılar. Asıl gerekçe ise Vefa Poyraz Lisesi'nde gelişen, güçlenen devrimci hareket ve bunu engelleme çabaları idi.

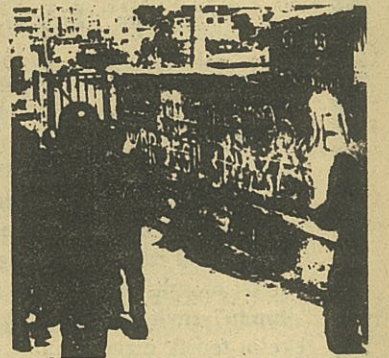
29 Mayıs günü Vefa Poyraz Lisesi öğrencileri bu olayı kınamak ve halka duyurmak amacıyla okulu işgal ettiler.

Bunun üzerine çevre ilçelerden de getirilen jandarma ve polisler okula saldırdı. Gaz bombalarına, göz yaşartıcı bombalara, dipçiklere karşı liseli devrimciler kendilerini taşlarla, körpecik yumruklarıyla savunmaya çalıştılar. Oligarşinin kolluk kuvvetleri üç buçuk saatlik bir direnişin sonunda okula girmeyi "başardılar"!

Bu vahşet ve terör oligarşinin iğrenç yüzünü bir kere daha halka göstermesine neden oldu.

Bu direniş, faşizmin iğrenç yüzünü bir kez daha gözler önüne serdi.

Küçükköylü Devrimciler

Analar Günü Kocasinan Halkevi'nde kutlandı

Bizler İstanbul Kocasinan Halkevi'nde çalışan Devrimci Yol sempatzılarıyız. 14 Mayıs Pazar gününün "Anneler Günü" olmasından yararlanarak bölgedeki analar ve bacılarla halkevinin bahçesinde bir şölen düzenledik. Daha önce bu bölgedeki kadınlar arasında çalışmalarımız vardı. Bu çalışmalarımızın bir ürünü olarak devrimci şölenimize 100 ana ve bacı katıldı. Günü-müzün programı içerisinde "Evlat Acısı" konulu kısa bir skeç, devrimci ozanlar ve bir koro vardı. Açılış konuşmamızda bir bacı şöyle seslendi:

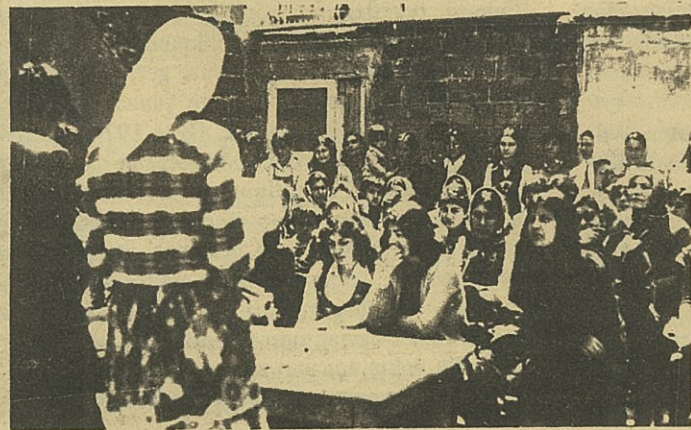
"Biz, yılın bir tek gününü 'Anneler Günü' olarak kabul eden diğer 364 günde bizleri unutan zihniyete karşıyız. Anneler Günü; gözü yaşlı, yüreği yanık analarımızın dudağında bir günlük gülümseme anlamında kutlanamaz. Anaların, evlatlarının, yani tüm insanlığın güvenliği faşizmi yok olunca sağlanacaktır.

Bu günde dünyanın dört bir yanında evlatlarına destek olan, onlarla omuz omuza özgürlük mücadelesi veren tüm anaları selamlıyoruz.(...)

Zamlara, Zulüme, işkenceye yani faşizme karşı hayatın her alanında atılacak her adım analara en güzel hediyedir."

ANAYIZ BACIYIZ, FAŞİZME KARŞIYIZ!
KADIN-ERKEK OMUZ OMUZA
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

Kocasinan Halkevinden bir grup Devrimci Yol sempatzıları

GEÇMİŞ HAREKET, BİR DEVRİMCİ HAREKET

"K.D.'nin ('Kesintisiz Devrim' broşürü kastediliyor -D.Y.) günümüzdeki 'sürdürücüleri' yükledikleri kötü miras temelinde trajik bir görünüm içindedirler. Gerçekten M.Ç.'nin pratik faaliyetinden bireysel terör çıkartılıp atıldığında, geriye yalnız modern revizyonizm kalmaktadır... Özellikle D.Y. M.Çayan'ın 'tezlerini' 'açıklayarak' ve 'yorumlayarak' geçerli kılmaya çalışmakta, fakat onu M.Çayan tarafından varılan sonuçlarına götürmekten titizlikle kaçınmaktadır." (Parti Bayrağı, sayı 4, s. 56)

"Parti Bayrağı"nu buraya davet etmemizin amacı, yukarıdaki alıntıyı yaptığımız yazılarındaki görüşlerin eleştirisi veya cevaplaması değil(1). Yukarıdaki alıntıyı aktarmamızın amacı, sözkonusu yaygın bir kafa yapısına ve kararsız unsurlarda sıkça rastlanan bir düşünce yapısına da teka-bül etmesidir. Öncelikle, bu aynı düşünce yapısıyla ortaya konulan eleştiri veya suçlama, birçok oportünist akım (örneğin "acelecilerin", tüm çeşitleri(2) ve KSD)tarafından da benimsenmektedir.

"D.Y., M.Çayan'ın görüşlerini ve geçmişini reddetmediğini söylemekte, onları yorumlayarak geçerli olduğunu kanıtlamaya çalışmakta ama, Mahir Çayan'ın yaptığı işleri yapmamakta, bireysel terörcülüğe başvurmamakta, geçmişte yapılan silahlı propaganda eylemlerini tekrarlamamaktadır."

Bu aynı düşüncenin daha bir "filozofca"sına da rastlanılmaktadır.

"Bazı gruplar hareketlerinin başlangıçtaki eylemlerinin genç kuşaklar üzerindeki prestijini yaşatmak için o eylemlere temel oluşturan teorik görüşleri de aynı biçimde savundular. Ama o zamanki ideolojinin üzerine kurulduğu politik ortamın artık varolmadığını biliyorlardı. Aynı eylem de artık yapılamazdı. Bu ikilem sözkonusu gruplarda üstü mümkün olduğu kadar örtülü tutulmaya çalışılan bir gerilim yaratacaktı: Savunulan statikleşmiş görüşlerle alta süren (örtülü-gizli anlamında - D.Y.) arayış arasındaki gerilim" (Birikim, sayı 32, s.37)

Birikim yazarının "statikleşmiş görüşler" dediğinin (kimin "statikleştirmiş" olduğu ayrı sorun!) "olumsuz" unsurları, "arayış" dediğinin de yine kendince "olumlu" unsurları oluşturduğunu hatırlatmaya gerek yok kuşkusuz. Bu düşünce, bazı kesimler tarafından biraz daha farklı ve biraz daha "Türkçe" olarak, ileri sürülüyor. Bizim bugünkü izlediğimiz çizgiyi, siyasi tespit ve çalışmalarımızı olumlu bulduklarını ifade etmekte ama bütün bu "olumlu" şeylerin savunduğumuz görüşlerle, geçmiş hareketin teorik çizgisiyle ters düştüğünü ileri sürmektedirler. Örneğin birçokları bizim ülkemizde "bir iç savaşın gelişmekte olduğu" konusundaki tespitlerimizin doğru olduğunu ama bu tespitin "suni denge" tahliline ters düştüğünü söylemektedirler. Bunun tersi olan düşüncelerle de karşılaşmaktadır. Yani, mademki "suni denge" var deniyor o halde niçin iç savaştan bahsediliyor?! vb...

Bütün bu ve benzeri yaklaşımların ve bakış açılarının, farklı bir konum içerisinde de bulunsalar, çeşitli tereddütli eğilimlerle de ilişkili olduğu söylenebilir. Bizim saflarımızda da var olan birçok arkadaşın kafasında, yukarıdaki bakış açıları ile ilişkili olduğu söylenebilecek olan benzer sorular ve düşünceler, bulanıklıklar vardır. En azından, Devrimci Hareketimizin bugünkü siyasal görevler karşısındaki konumu ve gelişimi, bu gelişimin geçmişle olan ilişkisi üzerine; Devrimci Hareketin gelişimi ile geçmiş hareketin gelişimi, teorik tespitleri ve yenilgisi arasındaki ilişki üzerine düşünceler ve sorular(3)... Bu sonuçların, daha çok önümüzdeki görevleri daha iyi kavrama çabasına yönelik olduğuna kuşku yoktur.

I

En baştan başlayalım. Oportünistlerin ortaya koydukları suçlama ve eleştirilerin dayandığı kafa yapısı anlaşılır bir

şeydir. "Bireysel terörcülük", "şehir gerillacılığı", vb. denilen bazı eylem biçimlerinin tekrar edilip edilmemesi: Sorun böyle ortaya konuluyor. Tümüyle, önce "geçmişin" çarpık bir yorumu, daha sonra da bugün için geçmişin ele alınışıyla ilgili daha da çarpıklaşan bir bakış açısı. Geçmiş hareketin yanlış olduğuna inanan ve onun yanlışlığını kanıtlamaya çalışanlar, hep aynı kafa yapısına sahiptirler ve "aceleci" grupları geçmişin "samimi savunucuları" olarak sunmaya özen gösterirler. Onlar "geçmişin doğruluğuna samimi olarak inanmakta, bugün aynı şeyleri yeniden tekrar etmeye çalışmakta, ama geçmişin bir karikatürü olmaktan ileri gidememekteler" (Çünkü artık geçmiş tekrarlanamaz!). Bir vakitlerin H.Y.'si, KSD ve benzerlerinin düşünce yapısı bu. Marksist dünya görüşü dışında bir kafa yapısına ait olması bir yana, bu bakış açısının geçmişini kolayca çürütmeyi hedefleyen bir mantığa dayandığı söylenebilir: Öyle ya, geçmişini savunmak eğer gerçekten bu gösterilen örnekler kadar kötü ise; bugün artık geçmişini (bu şekilde) savunacak bir tek aklı başında insan kalmamalıdır! Bütün aklı başında insanlar için, (geçmişini savunuyor görünüp de onu yapmamak!) gibi samimiysiz bir duruma düşmek istemiyorlarsa elbette) geriye, KSD, vb.'ci olmaktan başka çare kalmamaktadır! Belki, çok makul bir "mantık" ama; biraz fazla basit bir hileye dayanıyor. "Aceleci"lerin "samimiyetle" savundukları ve yaptıkları şeyleri incelediğimizde, bunların geçmişin ne denli "tekrar" olduğu konusunda bir bilgi sahibi olmak çok kolay. "Samimiyetle yaptıklarını"nu bir tarafa bırakalım. Bunların yazdıkları yazılara bir göz gezdirmek, savundukları görüşlerin devrimci görüşlerle uzak yakın hiçbir ilgisinin bulunmadığını görmek için yeterli. Marksizm-Leninizmle ilgisi olmayan saçma sapan görüşler; tek-emperyalizm, tek bir devrim stratejisi, eşitsiz gelişim yasasının artık eskisi gibi işlemediği, acıip derecede derin(!) suni denge "tahlilleri" vb., vb., özete bir sürü zirva Mahir Çayan'a maledilerek savunuluyor. Şimdilerde legal olarak yayımlanan "Cephe" isimli dergiye bir göz atmak bile (öbür bildiri ve yazılar illegaldir!) bu sefaleti görmeye yeterli. Burada, bunların geçmişin en "samimi ve hakiki savunucuları" olarak göstermeye çalışanların bu zirva görüşlerle devrimci hareketin bir ilgisinin bulunmadığına niçin hiç değinmedikleri gibi bir soru sormak da anlamsız ve çok saçma bir şey olur. Zira, onlar da geçmiş hareketi tıpkı berikiler gibi yorumlamakta ve o şekilde çürütmeye uğraşmaktadırlar. Bu ikisinin birbirlerine karşı ters bir konum içinde de bulunsalar, aynı kafa yapısına sahip olduklarını söylemek yanlış olmaz. (İlginç bir "rastlantı", bunların yazdıklarında -D.Yol'a karşı kesintisiz sürdürülen saldırılar dışında, birbirlerine yönelik ciddi bir eleştiriye rastlamak olanaksızdır.)

Konuya dönelim, geçmişin bu "samimi savunucuları"nın kafa yapısının, savundukları düşüncelerin, M.Çayan'ın savunduğu görüşlerin çok kötü bir karikatürü olduğu ortada iken, bu kafa yapısı ile, geçmişte yapılan eylemlerin bir kısmının taklit edilmesinin sonucunda ortaya -komedi veya dram- hiçbir şeye benzemeyen bir şaşkınlıktan başka birşey çıkmayacağı gün gibi ortadadır. Hal böyleyken geçmişin savunulmasını bu kötü örnekler içine hapsedmeye kalkmanın yani geçmişini savunmayı bu şekildeki basit bir tekrar-inkar ikilemi içine sokmaya çalışmanın, bakış açısı olarak Marksist dünya görüşünden uzak niteliğinin yanısıra, yöneldiği amaç, kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Bu, devrimci düşünceleri, abese kadar iterek, onu bir fikir olmaktan çıkartıp bir saçma haline dönüştürme ve bu suretle onu "çürütme" çabasından başka birşey değildir. Bu konu üzerinde D.Gençlik dergisinde de durulmuş ve şöyle yazılmıştı:

"Burada geçmişe yaklaşım açısından, onu savunulamayacak kadar çarpıtıp-karikatürleştirdikten sonra dayatılan eleştiriler yanında aynı biçimde onu karikatürleştirerek sözde savunma eğilimlerine de değinmekte yarar var. Bu eğilimlere, onu savunmak isteyip de sloganlar düzeyini aşmayan iyi niyetli unsurlardan başlayarak diğerlerinden hiç de aşağı kalmayan art niyetli unsurlara kadar derece derece oldukça önemli bir sayıda rastlanılmaktadır. Bu eğilimle-

rin sebebi geçmişin kavranılamaması, tek yanlı ya da sadece sloganlar düzeyinde ele alınmasıdır.

Bu doğrultudaki bazı gruplaşmalarda geçmişin tam bir karikatürünün savunulduğu bilinmektedir. Lenin diyor ki 'Yeni bir siyasi fikri çürütmenin (yalnız siyasi fikri değil) ve onu etkisiz hale getirmenin en iyi yolu o fikri abese itene kadar savunmaktır. Gerçekten herhangi bir gerçeği aşırı ölçülere vardırırsak, abartarak gerçek uygulama alanının sınırları dışına yayarsak onu abesliğe kadar itmiş oluruz; ve bu koşullarda o fikir kaçınılmaz olarak fikirlikten çıkar saçma olur.' (Devrimci Gençlik dergisi, sayı 11, s.10).

II

Ancak sorunu, sadece bu şekildeki basit bir "çürütme taktiği" ile sınırlamak, hatalı ve eksik olur. Bu "çürütme" mantığı, aslında, daima, teorinin devrimci pratiğe yol gösterici olarak nasıl kavranılması gerektiği konusundaki bir kavrayış yetersizliğine, bilimsel dünya görüşü açısından bir çarpıklığa tekabül eder ve bununla içiçe bulunur. Bu, devrimci bir teorinin, bilimsel bir dünya görüşünün ışığında nasıl kavranılması gerektiğine ilişkin bir sorundur.

1974 sonrasında, yenilgi sonrası koşullarında geçmiş karşısındaki tavır sorunu, önemli ve güncel görevlere ilişkin bir sorun olarak ortaya çıkmıştır. Devrimci Hareketin yenilgisi sonucu gelişen dağınıklık ve kargaşa ortamı içerisinde ne yapılması gerekiyordu? Hangi görevlerle karşı karşıya bulunuluyordu ve geçmişin ele alınışındaki tavır ne olacaktı? Bizim bu sorular karşısındaki tutumumuz, ortaya çıkan (yukarıdaki iki başlık altında ele aldığımız) diğer tüm yaklaşımlardan temelden farklı olmuştur. Devrimci Gençlik'in ve Devrimci Yol'un bugüne değin geçirdiği gelişim sürecine damgasını basan bakış açısı diğer bütün gruplardan temelden farklı olmuştur ve Devrimci Yol bu farklı bakış açısını başından bu yana belirlediği bir pratik süreç içinde oluşturmuştur. Bugünkü konumunu da, yönelimini de belirleyen bu devrimci bakış açısıdır.

Geçmiş hareket karşısındaki bir dogmatizmi ve bu dogmatizmin ürettiği bir slogan fetişizmini, kavram fetişizmini inkarcılıkla birlikte başından beri kesinlikle reddettik. Bu konudaki bakış açımız da, bu iki eğilime karşı yürüttüğümüz mücadele sonucunda gelişmiştir.

Dogmatizm, genel olarak, devrimci görüşlerin bağnaz ve katı bir savunuculuğu görüntüsünü sergilediği için, ilk bakışta devrimci görüşlerin aşıktan inkarına göre daha olumlu ve cazip bir görüntü elde eder. Oysa bu, bütünüyle aldatıcı bir görüntüden başka bir şey değildir ve dogmatizm tıpkı diğeri gibi, daima devrimci teorinin kökten bir reddine dayanır. Çünkü o da, aynı şekilde, sınıf mücadelesinin dayattığı temel görevlerden kesin bir kopmaya ve teorinin tüm devrimci içeriğini yoketmeye tekabül eder. Dogmatizm, bu nedenle, tıpkı revizyonizm gibi, marksizmin kesinlikle reddettiği bir dünya görüşüdür.

Dogmatizmden kaynaklanan bir bakış açısı, 1974 sonrasında, özellikle geçmiş hareket karşısındaki inkarcı eğilimlere bir reaksiyon şeklinde ortaya çıkmıştır. Bu eğilimlerin örgütlenmesi niteliğindeki çeşitli gruplar, ne kendi durumlarına, ne de ülkemizdeki somut duruma bakmaksızın geçmişte gündeme getirilmiş olan bazı eylem biçimlerini tekrar etmeye (daha doğrusu geçmişini taklit etmeye) girişmişlerdir. Oysa 1974 sonrası koşullarında, geçmişin devrimci görüşlerinin savunulması; devrimci teorinin, (71 pratiğinin ortaya çıkardığı derslerin de ışığında) bugün için yapılmasını gerekli kıldığı şeylerin yerine getirilmesi için mücadele etmekte. Yani yapılması gereken geçmişin taklit edilmesi değil, devrimci teorinin bugünün sorunları açısından neyi gerektirdiğinin doğru olarak kavranması ve bunlar için mücadele edilmesiydi. Bu bakış açısının sonucunda, bizim bugün için ortaya koyduğumuz mücadele çizgisinin geçmişe uymama-

BUGÜNKÜ GÖREVLER ve HAREKETİN GELECEĞİ

si, ters düşmesi bir yana, bugünkü koşullarda yerine getirilmesi gereken görevler yapılmaksızın devrimci görüşlerin savunulması olanaksız bir şeydir. Bu konuda ortaya koyduğumuz tespitler, siyasal görevler karşısındaki bakış açımız, dogmatizmle devrimci çizgimiz arasındaki kesin hatları oluşturmuştur.

Bildirge'de geçmişin ele alınması ile ilgili olarak şöyle yazılıyordu:

"Özetle: Farklı alanlardaki mücadelelerin, farklı mücadele biçimlerinin birlikte yürütülmesinin; mücadelenin devamlılığının ve devrimi başarıya ulaştırabilecek bir siyasi çizgi üzerinde geliştirilebilmesinin bir gereği ve ifadesi olarak örgütlenmiş bir Marksist-Leninist parti: Bütün bir geçmişin ve devrimci bir yenilginin en özlü dersleri bu noktada toplanmaktadır. Kuşku yoktur ki gelecek geçmişi tekrar etmeyecek, geçmişin hata ve sevaplarının üzerinde yükselecektir" (s. 44).

Buna karşılık, bu bakış açısının sonucu olarak formüle edilen partileşme süreci anlayışımız, çeşitli gruplar tarafından eleştirilmiş, ya da reddedilmiştir. Bunun karşısına ise hep aynı düşünceler veya aynı mantıkla çıkmıştır. KSD geçmişin böyle bir anlayışı olmadığını kanıtlamaya çalışarak, bu tespitleri (alıştığımız biçimde) M.Çayan'la çeliştirmeye çalıştı! Bunun yanısıra, aceleci grupların da tavrı, kafa yapılarına uygun bir biçimde şekillendi. Bunlardan bir tanesinin bu konuya ilişkin yazdıklarını incelemek ve konuya yaklaşımını görmekte yarar var. Aceleci yazar, D.Yol Bildirgesi'nden 1971 değerlendirmesine ilişkin bir bölüm aktarıyor ve bunun üzerine düşüncelerini şu biçimde açıklıyor:

"THKP hareketinin yenilgisi bir bakıma onun 'silahlı mücadelenin (silahlı devrimin) başarıya ulaşabilmesi için Marksist-Leninist bir parti tarafından yönetilmesinin mücadelenin sınıf mücadelesinin bütün alanlarında ve tüm mücadele yöntemlerini kullanarak (elbette silahlı mücadele temel alınarak) mücadele etmesinin zorunluluğuna' ilişkin teorik görüşlerin kanıtlanması olmuştur denilebilir.

Zira bize göre yenilgi bu anlayışın uygulanmasındaki başarısızlıkları içeren bir muhteva taşımaktadır. Şu veya bu sebeple böyle bir bütünlüğün sağlanılamaması veya sonuç olarak ortadan kalkmasının bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır". (D.Y. Bildirgesi, s. 32)

Devrimci Yol Bildirgesi'ndeki bu bakış açısı karşısında "aceleci" yazarın görüşleri şöyle:

"Şüphesiz 1971 yenilgisine birşeylerin eksik ve iyi olmamasının neden olduğunu anlamak için fazla bir zekaya gerek yok. Önemli olan neyin eksik olduğunu ve bugün nasıl tamamlanması gerektiğini kavramaktır...

"THKP-C esas olarak sınıf mücadelesinin bütün alanlarında ve tüm mücadele yöntemlerini kullanarak mücadele edemediğinden değil; yapısı temel mücadele biçimi olan silahlı propaganda yeterince uymadığından, silahlı propagandanın tüm gereklerini yerine getiremediğinden yenilmiştir.

"Her örgüt içinden doğduğu süreci yansıtır. THKP-C 1965-71 Dev-Genç hareketinden doğdu. Dev-Genç kitlelerin ekonomik-demokratik mücadelesi içinden doğan THKP-C bu yapıyı kaçınılmaz olarak bünyesinde taşımış ve bu yapı da daha üst düzeyde bir mücadelenin gereklerini karşılayamamıştır. Ayrıca doğru devrimci ideolojiye süreç içinde ulaşılması (1970 sonbaharı) ve silahlı propagandanın sonucu THKP-C yetersiz bir örgütsel yapı ile harekete geçmek

zorunda kaldı... (Bugün) bunu yapmaya çalışmak THKP-C'nin yenilgisine neden olan zaafı daha büyük boyutlarda tekrarlamaktadır."

Bu kafa yapısını incelemeyen önce, bir noktaya işaret etmek, kafanın niteliğini ortaya koyması bakımından, yararlı olacak. Yukardaki alıntıda "yetersiz bir örgütsel yapı ile harekete geçmek zorunda kaldı" ifadelerinden 7-8 satır aşağıda, yine D.Yol Bildirgesi'nden yapılan bir alıntıda "savaşmak zorunda kaldı" ifadesinden kalkılarak, geçmişin inkar edildiği üzerine bir sürü suçlama geliyor. İncelediğimiz kafanın niteliği -adına siz ne dersiniz deyin!- işte bu.

Her neyse, "fazla bir zekaya sahip olmadan", yenilgiye neyin sebep olduğunu bulmuş!

THKP-C'nin Dev-Genç mücadelesi içinden çıktığı için, ve bu nedenle yapısı silahlı propagandaya yeterince uymadığından yenildiği ileri sürülüyor. "Yenilgiye neden olan zaafı tekrar etmemek için Dev-Genç mücadelesine benzeyen bir süreçten geçmemek gerekiyor"muş! Bu gibi bakış açılarının arkasında, yenilgiyi, 12 Mart sonrasında silahlı mücadeleyi sürdüren unsurların (Dev-Genç içinden çıktığı için) bilinen-polisçe tanınmış kişiler olmalarına, bu yüzden yakalanmış olmalarına bağlayan, yani bir polisiye olay olarak gören bir dar görüşlülük yatıyor. Şimdi, eğer silahlı propaganda kimsenin bilmediği, tanınmadığı(!) unsurlarla yapılsa, yenilgiye neden olan hatalar tekrarlanmamış olur. Silahlı propaganda yapacak (yani -kendilerine göre- bazı yerlerde bomba patlatıp, banka soyabilecek) "illegal" bir örgüt kurulur. 1-2 ev ve 3-5 kişi bu iş için yeterli. Böylece eylemler başarıyla sürdürülür. Ve bu şekilde silahlı propagandayı yürüten örgüt, savaşa savaşa, parti haline gelir! KSD'nin ve birçoklarının Mahir Çayan'a izafe etmeye (yüklemeye) çalıştıkları da ve onu reddetmeyenlere dayattıkları da bu aynı düşüncedir.

Bu, tipik küçük burjuva dünya görüşünden kaynaklanan bir düşünce tarzıdır. Öncelikle, parti, öncü savaşı ile oluşacak bir şey, "silahlı propagandayı yürütecek örgüt"ün eylemleri ile, daha sonra oluşacak birşey olarak öne sürülmektedir. Bu Debray'ın ünlü "foko"sundan başka birşey değil. 71 yenilgisinden çıkarılan sonuç Debray'ın görüşlerinin doğruluğu oluyor! ("Bazı" arkadaşlar sevmiyorlar ama gel de "şaşkın ördek" deme!) Burada, dikkati çeken bir nokta da şu; yenilgiye neden olan zaafı tekrarlanmamak için(!) (bize göre Devrimci hareketin devrim-örgüt ve mücadele anlayışı terkedilerek) tutulan yola; değişir olmamak için sınıf mücadelesinin tüm güncel görevlerinden, düşük nitelikli işler olan(!) anti-faşist mücadeleden ve diğer tüm devrimci eylemlerden sakınarak ve kendilerini Silahlı Propaganda için saklayarak oluşturulan "silahlı propaganda örgütleri", ortaya konulan 3-5 (bize göre bugünün koşullarında gerçekten son derece "düşük nitelikli") işten sonra, polis tarafından istendiğinde 3-5 gün içinde toparlanmaktadır. Örneğin bu şekilde, THKP-C'nin hatalarını tekrarlamayarak(!) onun (ve silahlı mücadeleyi yürüten hiçbir örgütün) başaramadığı bir işi başardığını(!) ve mücadelenin devamlılığını gerçekleştirdiğini ilan eden bir "silahlı propaganda örgütü"nü bir gecede topladığı biliniyor! Bunu, bir tarafa bırakalım ve bizim çok illegal "aceleci S.P. örgütleri"nin deve-kuşu misali değil de gerçekten çok gizli bir yapıya sahip olduğunu ve "silahlı propaganda"nın devamlılığını sağladığını düşünelim. Yani THKP-C'nin "başaramadığının" başardığını! Sorun, çözülmüş mü olacaktır. Kuşkusuz ki sorun böylesi bir sorun değildir. Böylesi bir örgüt tarafından ancak ve ancak "ilgi çekici" bazı "fantastik işler" yapılabilir. Ve böylesi bir örgütlenme ve mücadele anlayışı ile Devrimci bir mücadelenin sürdürülmesi de asla sözkonusu olamaz. Bu tür düşünce yapılarına ve devrim anlayışına denk düşen örgütlenmelerin en başarılılarından bir tanesi "Tupamaros"dur. Ve bilindiği üzere "Tupamaros" uzun süre silahlı propaganda niteliğinde görülebilecek eylemlerini başarıyla sürdürmüş ve fakat yenilgiden kurtulamamıştır. Çünkü böylesi bir örgütün, öncünün eylemlerini bütün halkın silahlı eylemine dönüştürecek mekanizmaları-bağlantı kayışları yoktur. Ve Bil-

dirge'de de söylendiği gibi bu bağlantıları taşımayan bir örgütün eylemleri başarıya ulaşamaz. Motor kendi kendine ne kadar dönerse dönsün, bu hareket makinayı harekete geçiremez. Bu bağlantı fonksiyonlarını yerine getirecek olan şey ise M-L bir partiden başka bir yolla asla gerçekleştirilemez. "Tupamaros"un devrim anlayışı, tek yanlı bir askeri eylem çizgisine denk düşüyordu ve başarıyla sürdürülecek silahlı propaganda hareketlerinin halk yığınlarını kendiliğinden ayaklandıracağı anlayışına dayanıyordu. Bu, daha önceleri de bir çok kez belirttiğimiz gibi kendiliğindenciliğin bir çeşidinden başka birşey değildir. Ülkemizdeki "aceleci silahlı propaganda örgütlerinin" taklit ettikleri de budur.

Devrimci hareket ise, daha başlangıcında bu tür anlayışların; a) kendiliğindenci b) ülkede olgunlaşmış bir milli krizin sürekli varolduğu sanısına dayanan "sol" ve c) M-L bir partinin gerekliliğini reddeden, anti-marksist foku çizgisini kesinlikle reddetmiştir.

Ülkemizdeki aceleci grupların, 1975'ler sonrasında, "yenilgiye yol açan hataları tekrar etmemek" için bu düşüncelere sarılmaları, gerçekte yenilgiden, devrimci hareketin teorik çizgisinin devrim ve mücadele anlayışının yanlış olduğu sonucuna varılmasından başka bir anlama gelmemektedir.

Bizim yargımız ve bakış açımız ise bunun tam tersi bir değerlendirmeye dayanmıştır. Elbette ki, gelecek geçmişi tekrar etmeyecektir. Buna hiç şüphe yoktur. Zira, bütün tarihi gelişme, geçmiş içerir, geçmişin belirlediği bir zemin üzerinde yükselir. Ama, dogmatik kafa yapılarının zannettikleri gibi geçmişin basit bir tekrarı olmaz. Düz değil, helezoniktir. Bir devrimci hareketin geçmiş ile geleceği arasındaki ilişki de başka türlü kavranamaz.

"Geçmişin hatalarını tekrarlamayacağım" diye, "yenilgiye yol açan hataları yeniden yapmayacağım" diye, sınıf mücadelesinin objektif gelişiminin dışında fantastik çözümler aramak, marksist dünya görüşünün dışındaki küçük burjuva dünya görüşüne ait bir tutumdur. "THKP-C, Dev-Genç mücadelesinin içinden çıktı" derken, sözkonusu olan şeyin sadece Dev-Genç değil, 1965 yılları sonrasındaki bütün bir sınıf mücadelesi pratiğini kucaklayan bir süreç olduğu görülmemektedir. THKP-C, 1965 yılları sonrasında ağırlıkla gençlik hareketi içerisinde olmakla birlikte, işçi-köylü, asker, vb. bütün emekçi yığınlar içinde süren devrimci mücadelenin 1970'lerde ihtilalci bir silahlı devrimci hareket düzeyine sıçramasıdır. Onu, içinde yer aldığı bütün gelişim sürecinden, 15-16 Haziran'lardan, yüzlerce köylü eylemlerinden kopararak ele almak hiçbir şekilde mümkün değildir. Geçmiş hareketin yenilgisinden, onun partileşme sürecinin yanlışlığı sonucuna vararak, onu "tekrar" etmemek gerektiği(!) sonucunu çıkarmaya kalkışmak ve bugün ülkemizde geçmişten farklı bir düzlemde, bir üst gelişme dilimi içinde süregelen sınıf mücadelesinin canlı-sıcak bir pratiği içerisinde yaşanan bir partileşme süreci fikrine (fikre de değil, bu objektif sürece!) karşı çıkmaya kalkmak, (bir kez daha) deve kuşu rolü oynamaya talip olmaktan başka birşey değildir.

"Geçmiş geleceğin habercisidir" denir.

Bugün devrimci hareket, bir anlamda geçmişe benzeyen, ama hiç kuşkusuz ondan farklı olan bir çok unsuru da içinde taşıyan, sınıf mücadelesinin nesnel gelişimi içinde oluşmaktadır.

Partileşme süreci, sınıf mücadelesinin bu nesnel gelişimine sıkı sıkıya bağlı bir biçimde gelişen devrimci mücadeleyi, halkımızın birleşik devrimci savaşa önderlik edecek, proletaryanın -öncü savaşı partisi seviyesine yükseltme, devrimci hareketi bu niteliğe sıçratma mücadelesidir.

Devrimci hareketin geçmişini savunmak, bugünün devrimci görevlerini bu anlayışla kavramak ve gereklerini yerine getirmek için mücadele etmek demektir.

Geçmiş savunmak ancak bugün yapmaya çalıştıklarımız doğrultusunda mücadele etmekle mümkündür.

Bugün yapabildiklerimiz ise, yapmaya çalıştığımızın (ve yapılması gerekenlerin) ancak bir kısmıdır.

DİPNOTLARI 19. SAYFADA

HALK SAVAŞI TEORİSİ VE VIETNAM DEVRİMİ ÜZERİNE BAZI NOTLAR

Giap ve Le Duan'ın yazılarında, Vietnam devriminin gelişim sürecinde siyasi mücadelenin ve silahlı mücadelenin temel alındığı dönemlerden söz ediliyor ve silahlı mücadelenin siyasi mücadele tarafından hazırlandığı belirtiliyor. Bu durumda, halk savaşlarında evrim ve devrim aşamalarının birbirinden ayrılamayacağı, iç içe geçtiği şeklindeki tespitlerin geçerliliği ortadan kalkmakta mıdır?

Bu konuda Giap şöyle demektedir:

"Silahlı mücadelenin siyasi mücadelenin bir devamı olmasından ötürü, halkın siyasi gücü sağlamlaştırılmadan, güçlü hiç bir silahlı kuvvet inşa edilemez. Halkımızın uzun ve zorlu devrimci mücadelesine dönüp baktığımızda, kitleleri aydınlatmak ve örgütlemek, işçi-köylü ittifakını kurmak, Birleşik Halk Cephesini yaratmak ve kendisinin önder rolünü belirtmek için Partinin kurulmasından sonraki şiddetli siyasi mücadele yıllarının, daha sonraki silahlı mücadeleye hazırlık yılları olduğunu açık bir şekilde görebiliriz. Partimiz; silahlı mücadeleyi hazırlamaya, daha sonra da uzun bir direniş savaşını vermeye karar verdikten sonra, propagandaya, kitleler içinde çalışmasına, halkın çeşitli kesimlerinin yurtseverliğini ve düşmana karşı olan kinini geliştirmeye, bütün halkı, özellikle işçi ve köylüleri direniş için büyük bir birlik içinde örgütlemeye devam etti. Kitlelerin, halkın siyasi gücü; silahlı kuvvetlerin gelişmesine imkan veren en güçlü üsüdür" (Halk Savaşının Askeri Sanatı, Yöntem y, s. 176).

Giap, burada halk savaşını sürecini en özlu şekilde açıklamaktadır. Ama yine bu sözler, kimilerince, halk savaşında da evrim ve devrim aşamalarının var olduğunun "kanıtı" ve dolayısıyla da halk savaşını teorisinin "çürütülmesi" konusunda bir kanıt olarak da kullanılabilir.

Giap'ın yukarıdaki ve benzeri sözleri şöyle yorumlanmaktadır: Silahlı mücadeleyi temel almadan önce, silahlı mücadeleyi başlatmadan önce bir siyasi mücadele dönemi geçirilmelidir. Ki bu da evrim aşamasının yaşanmasından başka birşey değildir. Silahlı mücadeleden önce evrim aşamasının gerekleri yerine getirilmelidir. Yani kitleler, silahlı-olmayan mücadele metotlarıyla (barışçı mücadele metotlarıyla) bilinçlendirilmeli, örgütlenilmeli ve ancak Lenin'in tanımına uygun bir milli kriz (devrimci durum) var olduğunda silahlı mücadeleye sokulmalıdır...

Böyle bir yorumun tamamen hatalı olduğu apaçık ortadadır: Silahlı mücadeleye (daha doğrusu, "silahlı ayaklanmaya" ya da "stratejik saldırıya") HAZIRLANMA fikrinden hareket edilerek, bu hazırlık, "sovyetik tipteki ayaklanma"daki evrim aşaması ile özdeşleştirilmektedir.

Bilindiği gibi, sovyetik tip ayaklanmanın söz konusu olduğu devrim süreci, "evrim aşaması ve devrim aşaması" kategorileriyle formüle edilirken; sömürgeci devrimlerin, halk savaşını sürecinin açıklanmasında bu kategorilere başvurulmaz ve "stratejik savunma-stratejik saldırı" kategorileri kullanılır. (Bazen "stratejik saldırı" anlamında halk savaşında da "ayaklanma"dan söz edilir.)

Sovyetik ayaklanmada, devrimin karakteristiği gereği, ancak silahlı mücadelenin temel alınmadığı, siyasi mücadelenin ba-

rişçil biçimlerinin temel alındığı bir dönem (evrim aşaması) yaşandıktan sonra ve bir devrimci durum ortaya çıktığı zaman silahlı ayaklanmayı başlatmak mümkün olmaktadır. Halbuki, emperyalizmin hegemonyası altındaki bir sömürge, yarı-sömürge ülkede silahlı mücadelenin objektif koşulları mevcuttur. Ve böyle ülkelerde devrimci süreç farklı bir gelişim seyri izler. Silahlı mücadeleye (silahlı ayaklanmaya ya da stratejik taarruza değil!) başlamak için olgunlaşmış bir milli krizin mevcudiyeti aranmaz. Bu ülkelerde proletarya partisi ta başından itibaren silahlı devrimi örgütlemekle yükümlüdür. Bu görevin yerine getirilmesi demek, uzun dönemde, bütün halkı silahlı mücadeleye sevk etmek demektir. Ve halk savaşını teorisinin can alıcı sorunu da burada yatmaktadır.

Bu sorun, halk güçlerinin uzun bir süreç içinde kendilerinden güçlü bir düşman karşısında güç kazanması, onu yenecek duruma yükselmesi sorunudur. Bu sorunun çözümü ise, halk güçlerinin uzun bir süre stratejik savunma konumunda kalmasında ve savaş içinde güçlendikten sonradır ki stratejik saldırı konumuna geçmesinde yatmaktadır. Nasıl ki sovyetik ayaklanmada, silahlı ayaklanma (devrim aşaması) gündeme gelmeden önce uzun bir hazırlık döneminde kitlelerin bilinçlendirilmesi, örgütlenilmesi, mücadeleye seferber edilmesi (evrim aşamasının yaşanması) zorunlu ise; halk savaşında da bütün halk güçlerini düşmana karşı topyekun silahlı saldırıya (stratejik saldırıya) geçirmeden önce, böyle bir saldırıya hazırlanması, yani yine tüm halk güçlerini bilinçlendirme, örgütlenme mücadeleye seferber etmek (stratejik savunma dönemini yaşamak) gerekmektedir.

Bu durum, her iki devrim biçimi arasında esasta bir farklılığa yol açmaktadır. Sovyetik ayaklanmada silahlı mücadeleye başvuranın öncülü, iktidar üzerine yürüyecek, iktidarı ele geçirebilecek bir kitle katılımı ve ona uygun bir durumdur. Halbuki halk savaşında silahlı mücadele metotlarına başvurulması için, bütün halkın silahlı mücadeleye katılmaya hazır olması koşullarının aranması söz konusu olamaz.

Ama "kitlelerin, halkın siyasi gücünün yaratılması" sorunu her iki devrim biçiminin can alıcı sorunudur. Bütün halkın silahlı mücadeleye sokulmuş düzeyinde bir silahlı hareketin yaratılması bu sorunun çözümüne bağlıdır. Yani birisinde "sovyetik ayaklanma"nın gündeme gelebilmesi, diğerinde "stratejik saldırı"nın söz konusu olabilmesi için herşeyden önce kitlelerin siyasi olarak böyle bir şeye hazır kılınması zorunludur. Ama bu nasıl sağlanacaktır? İşte iki devrim biçimi arasındaki asıl ayrım bu sorunun cevabında yatmaktadır.

Halk savaşına ilişkin olarak Mao Zedung'un, Giap'ın, Le Duan'ın yaptığı bütün çözümler bu ayrımı ortaya çıkarmaya yöneliktir...

Siyasi (politik) ve silahlı (askeri) mücadelenin birlikteliği halk savaşının özüdür. Halk savaşını, politikleşmiş bir askeri savaştır. Giap, Vietnam'daki halk savaşını tam da bu anlayışla ele almakta ve şöyle demektedir:

"Genel olarak konuşursak, Vietnam'daki

halk savaşını, yüksek bir düzeye çıkartılmış siyasi mücadele temelinde gelişen, silahlı devrimci bir mücadeledir" (age, s. 295-296).

Vietnam'da proletarya partisi devrimci mücadeleyi bu temel üzerinde sürdürmüştür. Bu anlayış mücadeleye pratiğinde denenmiş, derinleştirilmiş ve Marksist-Leninist devrim teorisine yeni boyutlar kazandırmıştır.

"Yeni tarihi şartlarda devrimci mücadelemizin pratiği, devrimci silahlı mücadelemizdeki Marksist Leninist teoriye yeni bir katkıda bulunmuştur. Bu katkı, bazen siyasi mücadele, bazen uzun süreli devrimci savaş, bazen bütün halkın ayaklanması şeklini alan, bazen de bütün bunların hepsini kapsayan devrimci mücadeledir; yani siyasi mücadele ile silahlı mücadelenin diyalektik bir bileşimidir" (age, s. 175-176).

Yine, "partimiz" diyordu Giap "kuruluşundan itibaren (...) bir yandan kitlelerin gücünü siyasi mücadeleye seferber etti, öte yandan da, silahlı ayaklanma için hazırlık yaptı. Kitlelerin korunması için, kendini koruma gruplarını örgütledi" (age, s. 172).

Vietnam devriminin önderleri, stratejik savunma döneminde (ki onlar buna "siyasi mücadele dönemi" de diyorlar) ve stratejik saldırı döneminde (buna da "silahlı mücadele dönemi" ya da "silahlı ayaklanma" diyorlar) devrimci şiddetin farklı biçimlerini yaratıcı bir şekilde kullandılar.

Vietnam Halk Savaşı, en genel anlamıyla, politikleşmiş bir askeri savaş biçiminde sürdürüldü. Le Duan bu konuyu şöyle formüle etti: "Düşman kuvvetlerini yok etmenin en iyi yolu egemenliği ele geçirmek, egemenliği ele geçirmenin en iyi yolu da düşmanı yok etmektir" (Vietnam Devrimi, s. 68; ayrıca bu konu için bak. Giap, Halk Savaşının Askeri Sanatı, s. 332)

Görüldüğü gibi halk savaşını süreci, ne sürgüt ve sadece silahlı mücadelenin söz konusu olduğu; ne de silahlı ayaklanmadan önce siyasi mücadelenin barışçıl metotlarla sürdürüldüğü bir "evrim aşaması"nın söz konusu olduğu bir süreçtir.

Burada, "evrim aşaması" sanılan bu "siyasi mücadele" dönemi üzerinde biraz daha duralım. Evet, bu "siyasi mücadele" döneminin özellikleri nelerdir? Genel olarak bu özellikler, Mao Zedung tarafından formüle edilmiş olan halk savaşını teorisindeki "stratejik savunma" döneminin özelliklerini yansıtıyordu. (Bak. Mao Zedung, Askeri Yazılar) Yani temel görev, düşmana karşı stratejik saldırı için HAZIRLANMAK idi. Kitleler bu dönemde iktidarı ele geçirmenin yollarını öğrenmeli, savaşa sokulmalı, örgütlenmeli, bilinçlendirilmeli idi. Temel görev, bu anlamda, siyasi çalışma olmalıydı. Silahlı mücadeleye dayanan bir siyasi çalışma...

Giap bu konuyu ayrıntılı bir şekilde şöyle anlatıyor:

"Düşmana karşı siyasi mücadeleden silahlı mücadeleye geçiş, uzun bir hazırlık dönemi gerektiren büyük bir değişiklikti. Eğer ayaklanma bir sanat ise, bu sanatın temelini, her aşamadaki siyasi duruma uygun mücadele biçimleri kullanmayı, her dö-

nemde siyasi mücadele biçimleriyle silahlı mücadele biçimleri arasında doğru bir ilişki kurmayı bilmektir. Başlangıçta, siyasi mücadele temel görev, silahlı mücadele ikincil bir görevdi. Tedricen, hem siyasi mücadele, hem de silahlı mücadele eşit derecede önem kazandı. Daha sonra, silahlı mücadelenin baş rolü oynadığı döneme geçtik. Fakat bu dönemde bile, silahlı mücadelenin ne zaman sadece bir bölgede, ne zaman bütün ülkede baş rolü oynadığını açıkça tayin etmemiz gerekti." (Giap, Halk Savaşı Halk Ordusu, Sol y., s. 63)

"İlk yıllarda, yığınların siyasi hareketi, yeteri kadar güçlü değilken ve düşman kuvvetleri hala yıkılmaz gibi dururken, yığınların siyasi seferberliği, silahlı ayaklanmaya hazırlığın temel görevi sayılmak zorundaydı. Yığınlar arasında propaganda ve örgütlenme, ülkenin her yerinde özellikle belirleyici öneme haiz kilit noktalarda yürütüldü. Bir süre sonra Parti Merkez Komitesi, iki merkezi olan Baç Son-Vu ve Cao Bang olmak üzere, Viet Bac bölgesini silahlı üs bölgesi olarak tayin etti. O günkü şartlar altında, silahlı üsler gizli tutulmalı, devrimci hareketin sağlam ve yığın örgütlerinin güçlü olduğu yerlerde kurulmalıydı; yığınların siyasi örgütleri temeli üzerinde savunma grupları ve savaşçı savunma grupları kuruldu. Bunlar daha sonra büyüyen bölgesel silahlı gruplar ya da tamamen veya kısmen üretime bağımsız silahlı müfrezeler ve giderek daha büyük gerilla birlikleri haline aldılar. Yeraltında çalışan takımlar, yeraltı askeri takımları, silahlı baskın takımları, yerel silahlı gruplar ve müfrezeler zamanla ortaya çıktı. Faaliyetler için en uygun kılavuz ilke, silahlı propaganda idi; siyasi faaliyetler, askeri faaliyetlerden daha önemli ve savaşmak, propagandanın daha önemsiydi, silahlı faaliyetler, siyasi üsleri korumak, sağlamlaştırmak ve geliştirmek için kullanılıyordu. (...) Başkan Ho Şi Minh, özellikle Vietnam Kurtuluşçu Silahlı Propaganda Birliği'nin kurulması için verdiği emirlerde, Cao Bang-Bac Can'daki silahlı örgütler için silahlı propagandanın kılavuz ilkesine işaret etti. Tecrübeler göstermiştir ki, silahlı ayaklanma için hazırlığın ilk döneminde yukarıda sözü edilen kılavuz ilkeler gereği gibi kavranmamış olsaydı, devrimci hareket sık sık geçici güçlükler ve kayıplarla karşılaşacak, böylelikle silahlı ayaklanma için hazırlık engellenecekti" (age, s. 65-66).

Ülkemizde, silahlı mücadele temelinde yükselcek uzun dönemli bir halk savaşını fikrini reddedenler, hep, evrim aşamasını her türlü hazırlık faaliyeti olarak ele almakla işe başlarlar, halk savaşının da bir hazırlık-evrim aşaması olduğunu ileri sürerler, daha sonra da halk savaşının başlaması için devrim aşamasında olunması gerektiği, bunun için de Lenin'in bir genel ayaklanma ile siyasi iktidarı alınması için şart koştuğu koşulların (buna uyumlu olarak da olgunlaşmış bir milli krizin) gerekli olduğunu öne sürerler.

Ancak stratejik taarruz döneminde gerçekleşebilecek olan unsurların silahlı eyleme başvurmak için başlangıçta bulunmasının zorunlu olduğunu ileri sürerler. Oysa, başlangıçta söz konusu olan silahlı eylemler, düşmanın imhasına yönelik değil, fakat stratejik savunma dönemi içinde tekil edilmesi gereken politik çalışmaya yönelik eylemlerdir. Bu, halk savaşını fikrini görünüşte reddetmeyen HK, PDA, KSD gibi grupların "dolambaçlı sovyetik"liklelidir.

SAH'in faşist diktatörlüğü 1978 Şubat'ından bu yana İran'ın bütün kentlerine, okullara, fabrikalara, cezaevlerine, kırlara yayılan aktif kitle direnişleriyle temellerinden sarsılıyor. Son üç aydır İran yakın tarihinde görülmemiş bir toplumsal harekete sahne olmaktadır: İran'ın emekçi halkları, ardi ardına bütün kentlerde, olağanüstü bir atılımla, ortak hedeflere saldıran ve özgürlük, demokrasi ve ulusal bağımsızlık, tek bir sözcükle devrim talebini haykıran sloganlarla bütün İran'da ayaklanıyor.

7-9 Ocak'ta Kum kentindeki kanlı protesto gösterilerinden, 18 Şubat'ta Tebriz (Azerbeycan) halk ayaklanmasından sonra, bu gösteri, saldırı ve ayaklanma dalgası bütün ülkede Şah rejimini mutlak sonuna doğru bir adım daha yaklaştırmıştır.

1963'teki kitle direnişlerinin çok kanlı bir biçimde bastırılmasından sonra İran'da ilk aktif kitle eylemleri 1977 yazında başladı. Rey kentinin varoşlarında oturan halk gecekondularını yıkmayı ve Şah yönetimini protesto eden bir gösteri düzenledi. Askeri birliklerin saldırısı üzerine çıkan çatışmada halk saldırıyı püskürtmüş, belediye binasını, hükümet otolarını tahrip etmiş, faşist görevlileri dövmüştür. Sonbahar başlangıcında, Savak üyelerinin oluşturduğu faşist komandolar grevci işçilere, Tahran Üniversitesi öğrencilerine saldırmışlardır. Öğrencilerin protesto eylemlerine Savak'ın müdahalesi direnişlerin diğer yüksek öğrenim kurumlarına da sıçramasına neden olur. 15-16 Kasım'da onbini aşkın Tahran Üniversitesi öğrencisinin, İran'ın ilerici yazar ve şairinin katıldığı bir dizi politik forumlar düzenlemeye başlayınca SAVAK toplantıya müdahale etmiş ve toplantı "Kahrolsun Şah!", "Birlik, Mücadele, Zafer!", "İşçiler, Köylüler, Öğrenciler Birleşin!" şiarlarının atıldığı aktif bir kitle direnişine dönüşmüştür. Ardından Tahran'da tüm üniversiteler kapatılmışlardır. Bu olayı protesto eden öğrenci eylemleri İran'ın diğer kentlerine sıçramıştır. 9 Ocak 1978'de Tahran'ın güneyindeki Kum kentinde, rejime karşı öğrenci eylemlerini desteklediği için 1963'te sınır dışı edilen saygın din adamı Avatullah Kameni'nin Şah yönetimi tarafından yerilmesini protesto etmeye yönelik kitle gösterisi kısa bir süre içinde polisle şiddetli çatışmalara dönüşüne duruma askeri birlikler müdahale etmiştir. Bunun üzerine 5000'e yakın insan bankalara, hükümet binalarına ve polis karakollarına saldırır. 500'ü aşkın insan öldürülür, yüzlerce yaralanır. Bu olayın ardından Kirmanşah, Rast, İsfahan, Abadan, Maşud başta olmak üzere değişik kentlerde protesto eylemleri gündeme gelir. 18-19 Şubat'ta Tebriz'de gerçek boyutlarıyla bir halk ayaklanması olur. Kum kentindeki çatışmalarda ölenlerin ölümlerinin kırkinci gününde öğrenciler ve ilerici din adamları anma gösterileri düzenlemeye karar verirler. Tebriz üniversitesinde Savak'ın ve askeri polisin öğrencilere saldırısı üzerine çıkan çatışmalar sonunda Üniversite kapatılır. Bunun üzerine öğrencilerin protestosu kente yayılır. Polisin kentteki göstericilere ateş açması sonucunda 200 bini aşkın değişik sınıf ve tabakalardan emekçi halk kitleleri ayaklanır. Çok uluslu şirketlerin (özellikle ABD kökenlilerin) temsilcilikleri, yabancı bankalar, İran'ın tek partisi Raztaki'nin (Yeniden Doğu Partisi) binaları SAVAK binaları ve araçları, tüm resmi binalar göstericiler tarafından yakılır yıkılır. Kentin denetimi belli bir süre ayaklanan halk kitlelerinin eline geçer. Yüzbinlerce insan, Kahrolsun Faşist Yönetim!, Kahrolsun Polis Devleti!, Kahrolsun Şah! diye haykırarak güvenlik kuvvetleriyle çatışırlar. Ordu birliklerinin havadan ve karadan saldırısıyla bini aşkın insan öldürülerek ayaklanma bastırılır. Tebriz'de sıkıyönetim ilan edilir. Ama bütün bu terör uygulamaları İran halkının mücadelesini durduramaz. Tebriz şehitlerinin 40. gününü anma gösterileri 27 Mart 6 Nisan tarihleri arasındaki on gün içinde elliye aşkın kentte halk ayaklanmalarına dönüşür. 27 Mart Gazvin, Babul ve Tahran'da başlayan gösteriler ertesi gün İsfahan, Kaşan, Aligudarz, Abadan ve Abadetiye

İRAN'DA FAŞİST ŞAH YÖNETİMİNE KARŞI DEVRİMCİ MÜCADELE YÜKSELİYOR

sıçrar. Her gösteri yeni çatışmalara, yeni şehitlere neden olmakta, şehitlerin 40. ölüm günü yeni ayaklanmaları doğurmaktadır, bu süreç sarmal bir gelişim göstererek ilerlemektedir.

İran'daki halk ayaklanmasının konumunu, devrimci hareketlerin bugünkü durumunu irdelemeye geçmeden önce İran toplumunun tarihsel gelişimine kısaca göz atmak gerekmektedir.

DÜNDEN BUGÜNE

Günümüz yarım-sömürge İran'ının tarihi esas olarak 19. yüzyılda başlar. İran ilk önce Rus Çarlığı'nın daha sonra İngiliz kapitalizminin etki alanına girer. 20. yüzyılın başında İran'ın güneyinde zengin petrol yataklarının bulunması, İngiliz emperyalizminin İran'a özel bir önem vermesi sonucunu doğurur. Aşırı sömürü ve baskıya karşı Azerbeycan'da halkın otokrasiye karşı giriştiği demokratik kitle hareketleri dönemin İran Şah'ının meşrutiyeti kabul etmesine neden olmuştur. Azerbeycan'da, emekçi halk kitlelerinin eylemleri, yer yer yeni örgütlenen sosyalistlerin de etkisiyle ileri bir düzeye varınca, Şah Muhammed Ali ile anlaşılan Çarlık Rusya'sı 1908 Haziranında bir karşı devrim düzenlemişse de halkın mücadelesi karşı devrimi püskürtmüş, Şah'ı devirmiştir. 1911 sonbaharında ise kuzeyden Rus birlikleri, güneyden çıkartma yapan İngiliz askerleri büyük katliamlar yaparak Halk hareketini yenmiştir. 1913 sonbaharında Mirza Küçük Han, Heyder Amuoğlu, Hiyabani önderliğinde emperyalizme, işbirlikçi Şah yönetimine ve toprak ağalarına karşı, gerilla mücadelesi başlamıştır. 1917 Ekim devrimi bu hareketleri de etkilemiştir. Mirza Küçük Han'ın "Ormanlılar" örgütünün kurtuluş mücadelesi ileri boyutlara ulaşmış ve geçici bir devrim komitesi oluşturulup Cumhuriyet kurulmuştur. Mirza Küçük Han Baku Doğu Halkları Kurultayı'na temsilci göndermiş ve İran devrimci hareketinin niteliği üzerine Zinoviye, Çiçerin ve Lenin'le diyaloga girmiştir. Ama Rıza Han 1921'de İngilizlerin desteğiyle Devrimci hükümeti devirmiş, binlerce devrimciyi katletmiş, 1925'te ise hertürlü demokrat ve ulusal muhalefeti susturarak kendisini Şah ilan etmiştir.

Daha Rıza Han Şah olmadan Amerika'nın "danışman"(!)ları İran ekonomisini "düzeltilmek" için İran'da etkin olmaya başladılar. Rıza Şah döneminde ise ABD emperyalizmi İngiliz emperyalizminin giderek güçsüzlüğüne paralel olarak, İran'da etkinliğini artırmaya başladı. Rıza Şah'ın Hitler'e karşı gösterdiği yakınlık İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında Sovyet ve İngiliz birliklerinin İran'ı işgaline, 1941'de Rıza Şah'ı devirip yerine oğlu Muhammed Rıza'yı Şah yapmalarına neden oldu. Savaşın sonlarına doğru sosyalizm güçlerinin

uluslararası düzeydeki kazanımları İran'da liberal kesimler de dahil olmak üzere, burjuvazinin kuzeydeki SSCB'ye karşı ABD desteğini aramasına neden oldu. Zaten ikinci paylaşım savaşı sonrasında ABD emperyalizminin sosyalist güçlerin ilerleyişini önlemek için geliştirdiği "Truman Doktrini"nin bir sonucu olarak ABD-İran yakınlaşması giderek arttı.

Bu arada İkinci Paylaşım Savaşı sonrasında İran Azerbeycan'ında kurulan Azerbeycan Halk Cumhuriyeti ve İran Kürdistan'ında kurulan Mehabad Kürt Cumhuriyeti'ne karşı Şahlık rejimi, ABD desteğiyle 1946 sonbaharında büyük bir hareket başlattı ve onbinlerce Azeri'yi ve Kürt'ü katlederek bu cumhuriyetleri ortadan kaldırdı. 1947 yılında ise ABD emperyalizmi ve İran egemen sınıfları arasında bir dizi ekonomik ve askeri anlaşmalar imzalandı.

2. Dünya Savaşı sonrasında kızışan emperyalist petrol tekelleri arasındaki petrol rekabetinin ve (Azeri ve Kürt uluslarına karşı sürdürülen) iç savaşın yarattığı İran halklarının büyük sefaleti ve hoşnutsuzluğu, kitlelerin sosyal tercihlerinin burjuva demokrat Musaddık'ın önderliğindeki Ulusal Cephe'ye ve Tudeh'e (İran Komünist Partisi) doğru yönelmesine neden olmuştur. Emperyalizm ile İran arasında petrolden kaynaklanan çıkar çatışması sürerken, Tudeh'in de desteklediği Musaddık önderliğindeki Ulusal Cephe 30 Nisan 1951'de büyük bir çoğunlukla iktidara gelir. Musaddık'ın başbakan olmasıyla ülkedeki siyasal ortam giderek hareketlendi. Önce Şah'ın yetkileri kısıtlandı, arkasından İran'ın en önemli doğal kaynağı olan Petrol devletleştirildi. Bunun üzerine İngiltere büyük tepki gösterdi. Musaddık 1953 yazında bizzat CIA'nın örgütlediği bir darbe ile devrildi. Darbeyi, "iç huzuru sağlamak" ve "komünizmi ezmek" bahanesiyle, siyasal alanda sola ve anti-emperyalist küçük burjuvaziye karşı girişilen terör eylemleri izledi. Yüzlerce devrimci, yurtsever sorgusuz sualsiz öldürüldü, binlerce ilerici, demokrat zindanlara atıldı, yine bir o kadarı sürgünde yaşamak zorunda bırakıldı.

Böylece yaratılan "istikrar"(!) ortamında İran emperyalist tekeller için diken-siz bir gül bahçesine döndü. Emperyalizmin yeni-sömürgeci politikalarının sonucunda kapitalist üretim ilişkileri, emperyalizmin denetiminde yukarıdan aşağıya bir biçimde örgütlenmeye başladı. Şah'ın açık faşist yönetimi İran'ın kapılarını ABD emperyalizmine ardına kadar açtı. İlk önce az gelişmiş ülke ekonomilerinin tümüyle emperyalizmin denetimine girmesinde bir "Truva atı" işlevini gören Amerikan yardımı başladı. Bu arada tümüyle CIA'nın denetiminde İran gizli istihbarat örgütü SAVAK kuruldu. 1955'te Planlama Örgütü'nün kurulmasıyla birlikte sanayileşme girişimlerine,

özellikle alt-yapı yatırımlarına hız verildi. 1945'te çıkartılan, bir yasa ile yabancı sermayenin yatırım yapması devlet garantisi altında teşvik edildi. Bu yasanın çıkmasından kısa bir süre sonra bini aşkın yabancı firma (özellikle ABD kökenliler) ticaret, bankacılık ve sanayi alanlarında yatırıma girişti. (Nirumand, Hür Dünyanın Diktatörlüğü)

Yine bu yıllarda Sovyetler Birliğini güneyden kuşatmayı ve üye ülkelerdeki her türlü anti-emperyalist, ilerici, devrimci hareketi imha etmeyi amaçlayan Türkiye, İran, Pakistan, İngiltere ve dolaylı olarak ABD'nin üye olduğu CENTO kuruldu.

1950'lerden beri sürdürülen yeni-sömürgeci politikanın 1960'larda ulaştığı düzeyin bir sonucu ve İran halklarının mücadelesini pasifize etmenin kaçınılmaz bir gereği olarak İran'da dışa bağlı, çarpık kapitalizmin gelişimini hızlandıran, Şah'ın "Ak Devrim" diye adlandırdığı, emperyalist çevrelerce hazırlanmış ve onlarca onaylanmış "reformlar" dönemi başladı. 1963 yılı başında başlatılan "Ak Devrim" programına giren tüm reformlar, aslında mevcut rejimi, siyasal ve ekonomik bakımdan sağlamlaştırma ve güçlendirmeyi amaçlamıştır. "Ak Devrim" in en önemli sonuçlarından biri de tarımda kapitalistleştirme hızlandırmak olmuştur. Bununla birlikte emperyalizmin uzantısı yerli kapitalizmin ülke içindeki pazarını genişletmeye ve köylülüğün devrimci potansiyelini azaltmaya yönelik tarım reformu emperyalizmin, komprador burjuvazinin yanısıra, eskidenberi ittifak ettiği feodal güçlerin geleneksel etkinliği nedeniyle tam olarak başarıya ulaşmamıştır.

"Ak Devrim" in sonuçları şunlar olmuştur: Kapitalizm gelişmiş, bu süreç içinde ülke ekonomisinin emperyalizme bağımlılığı daha da artmıştır. Özellikle dışa bağımlı sanayileşme "ileri" bir düzeye varmıştır. Bugün Başbakan Hüveyda'nın piposundan hiç eksik etmediği Dunhill marka tütünden dozere kadar çoğu şey, yabancı sermaye, emperyalist ülkelerden transfer edilen teknoloji ve girdiler kullanılarak İran'da üretilmekte ve hatta emperyalistlerin gösterdiği yer ve miktarlarda ihracat yapılmaktadır.

Doğal olarak sadece emperyalist ülkelerin ve İran egemen sınıflarının yararına olan bu "Ak Devrim" ancak İran, emekçi halkları için bir açık hava hapishanesine ve işkence evine dönüştürülerek hayata geçirilebildi. Hiçbir demokratik hak ve özgürlüğe yer veremeyen Şah yönetimi, emekçi halk kitlelerini "zapt-ı rapt" altına alabilmek için terörünü durmaksızın artırdı. Bunun için de ABD emperyalizminin denetiminde İran ordusu ve gizli güvenlik örgütü SAVAK olağanüstü bir biçimde güçlendirildi. İran Ordusu ABD emperyalizmi ve onun ülke içindeki işbirlikçileri adına emekçi halk kitlelerini tutsak kılan bir kurum olarak örgütlenildi.

Bütün bunların dışında, son yıllarda olağanüstü bir biçimde güçlendirilen silahlı kuvvetleriyle İran bölgesinde ABD emperyalizminin ileri karakolu durumundadır. İran silahlı kuvvetleri bölgedeki devrimci hareketlere karşı, en açık bir biçimde Dofar örneğinde görüldüğü gibi, emperyalizm adına doğrudan müdahale etmektedir.

DEVİRİMCİ MÜCADELE

Musaddık'ın devrilmesinden 1970'lere kadar İran'da kapitalizmin gelişimi işçi sınıfının da gelişimini getirmiştir. Buna karşın Şah yönetiminin giderek artan terörizmi işçi sınıfının siyasal eyleme sokulmasında bir takım engeller yaratmıştır. Birincisi, açık faşist yönetimin tüm üretim birimlerinde kurduğu sıkı denetim devrimci aydınların emekçi kitlelerle doğrudan açık bir ilişki kurmalarını büyük ölçüde engellemektedir. İkincisi, Şah'ın terörist yönetimi işçiler arasında düşmanın gücünün sınırsız, buna karşılık kendilerinin düşmandan kurtulma yeteneklerinin çok zayıf olduğu kanısını yerleştirmiştir. Bu da siyasal sorunlar

1919-1920 YILLARINDA
DÜNYADA VE ANADOLU'DA
DURUM

1918 yılından itibaren, 1917 Rus Devriminin etkisiyle Avrupa'da, Afrika ve Asya'da devrimci dalga yükseldi. Bütün dünya karşıtı. Gelişmiş kapitalist ülkelerde milyonlarca işçi grev yaptı. Çeşitli ülkelerde Sovyetler kuruldu, yıkıldı. Afrika'da ve Asya'da köylüler emperyalist işgale başkaldırdılar. Emperyalist güçler ise bir taraftan kendi ülkelerindeki emekçilere, bir taraftan sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin halklarına karşı mücadele ederken, diğer taraftan da dünyanın tek sosyalist ülkesine karşı, dünya komünist hareketinin örgütlenmesine çalışıldığı Sovyet Rusya'ya karşı açık askeri saldırıya geçtiler.

Bolşevik Partisi önderleri, uluslararası sermayenin bu topyekun saldırısına karşı II. Enternasyonal oportünistlerinin etkilerini silme, uluslararası komünist hareketin eylem birliğini sağlama ve merkezleşmiş bu komünist gücün yanında tutarlı anti-emperyalist burjuva demokrat hareketleri de seferber etme görevleriyle karşı karşıydılar. 1920 ilkbaharından itibaren Avrupa'da devrimci dalgada bir gerileme görüldü. Dünya devriminin merkezi doğuya kayd.

Bu yıllarda Anadolu'da emperyalistler tarafından işgal edilmişti:

30 Ekim 1918 tarihindeki Mudanya ateşkesinden kısa bir süre sonra, 1919 yılının başında İngilizler Antep'e, Fransızlar İstanbul'a, İtalyanlar Antalya'ya ve Yunanlılar da İzmir'e asker çıkardı. Anadolu emperyalist güçlerin ve kuklaları Yunan ordusunun açık işgali altına girdi.

Uluslararası komünist hareket Anadolu'daki gelişmeleri, emperyalist işgale karşı çeşitli yerlerde örgütlenmeye çalışılan mücadeleyi daha başından itibaren yakından izliyordu.

SOVYET RUSYA VE
ANADOLU'DAKİ GELİŞMELER

Sovyet temsilcilerinin daha 1919 yılının başında İstanbul'daki direniş örgütleriyle bağ kurduğu belirtilmektedir(1). Sovyet iktidarının Anadolu'daki emekçilere ilk resmi yardımlaşma çağrısı Sivas Kongresi'nin hemen arkasından oldu (1919, Eylül). Türkiye emekçilerine yapılan bu çağrıda, Sovyet hükümeti, "güçlük ve sorumluluk dolu bir anda ağır bir sınav içinde bulunan siz Türkiye'nin tüm işçileri ve köylülerinin, ortak bir güçle Avrupa'da haydutları kovmak ve yekmek, ülkede mutluluğunu sizin mutsuzluğunuzun üstüne kurmaya almış olan kimseleri güçsüz hale getirmek için kardeşlik elinizi bize uzatacağınızı umut" ettiğini belirtiyordu (2).

Sovyet hükümetinin Türkiye emekçilerine yaptığı bu çağrıya Mustafa Kemal cevap verdi. 1919 yılı Eylül ayında, Şefik Hüsnü ve arkadaşları İstanbul'da Kurtuluş'u çıkarmaya başlıyorlardı. Emperyalistler tarafından işgal edilen Türkiye'de anti-emperyalist hareket içinde aktif bir şekilde mücadele vermektense uzaktılar. Sovyet hükümetinin ortak mücadeleye çağrısı (doğal olarak) onlara seslenmedi. Mustafa Kemal ise, Türkiye emekçilerine yapılan bu çağrıya sahip çıktı ve derhal iki kişiyi Bolşeviklerle bağlantı kurmak için gönderdi(3). Mustafa Kemal, açık işgale karşı mücadele verirken, ortak düşmana karşı Sovyet desteğinden yararlanabilmek için sürekli olarak girişimde bulundu. 23 Nisan'da Büyük Millet Meclisi Hükümetinin kurulmasından 3 gün sonra, Lenin'e yazdığı ilk mesajda, "Türkiye'nin, emperyalist hükümetlere karşı Sovyet Rusya ile birlikte savaşmayı yükümlülük saydığını ve emperyalist düşmanların Türkiye'ye karşı giriştiği saldırıyı dolayısıyla yapılan savaşta Sovyet Rusya'nın yardımını umduğunu" belirtti(4).

Sovyetler ise, Anadolu'da gelişeceğini umdukları ve güçlenmesini istedikleri Anadolu ulusal kurtuluş hareketinde çok yönlü ilişkiler aradılar. Ama işçi ve köylü emekçi halka önderlik etmek için çıkan bilinçli ve asgari düzeyde örgütlü bir güce rastlamadılar. Sovyet Rusya Hükümetinin Kafkasya temsilcileri ile "Karakol İhtilalcileri Cemiyeti ve Uşak Kongresi Genel Merkezi" arasında 2 Ocak 1920 tarihinde imzalanan, ancak daha sonra yürürlüğe giremeyen antlaşma da bu çabalarının varlığının kanıtıdır. Bu antlaşmada, "karşı devrimci güçlerle" mücadele Sovyet Rusya ile işbirliği, "Sovyet tarzı yönetimin" kabulü, Sovyet Rusya'nın iç ve dış düşmanlarına karşı silahlı kuvvet gönderilmesi, Asya ve Afrika'da emperyalizme karşı ortak mücadele gibi hükümler yer alıyordu(5). Ancak bu alternatiflerin hiçbirinin ulusal kurtuluş hareketini derleyp toparlamaması, Mustafa Kemal ve çevresinin başarıları, Sovyet Rusya'ya ve Anadolu'daki solculara karşı olumlu tavır, Batı Avrupa'da devrimci dalganın gerilemesi ve Sovyetler'e saldırının yoğunlaşması, Sovyet Rusya ile Mustafa Kemal'in önderliğindeki ulusal kurtuluş hareketi arasındaki işbirliğini gündeme getirdi. 1920 yılında Ankara'da Şerif Manatof'un çalışmalarına oluşturulan Hafi Türkiye Komünist Teşkilatının çalışmaları ile, Türkiye Komünist Fırkası'nın kurulmasından sonra legalde oluşan Türkiye Halk İştirakiyun Fırkası'nın ve Ankara'ya gelmek için yola çıkan Mustafa Suphi ve yoldaşlarının umulan çalışmalarıyla bir süre içinde komünistlerin ulusal kurtuluş hareketi içinde etkinliklerini arttırmalarının palanlanmaması da düşünülebilir.

Özetle; 1920 yılının ilk yarısının Anadolu, Avrupa ve Sovyet Rusya'daki gelişmeleri ve Türkiye'de örgütlü ve bilinçli bir devrimci alternatifin yokluğu, Sovyet Rusya ile Mustafa Kemal ve çevresi arasında anti-emperyalist düzeyde bir işbirliğinin gündeme gelmesine yol açtı. Bu işbirliği, 24 Ağustos 1920'de Türk-Sovyet Dostluk Antlaşmasının paraf edilmesinden itibaren Sovyet yardımının gelmeye başlamasıyla daha da somutlaştı. 1920 Eylülünde Türkiye Komünist Fırkası'nı oluşturan gruplardan hiçbirinin günün siyasi görevlerini doğru olarak kavrayamadığından ve bu doğrultuda eyleme geçemediğinden, Kemalilerin önderliğindeki ulusal kurtuluş hareketi daha sonraki yıllarda emperyalistlerle uzlaştı.

KOMİNTERN'İN TAVRI

Lenin, Komintern'in II. Kongresinde okuduğu raporda uluslararası komünist hareketin sömürge ve yarı-sömürgelerdeki burjuva kurtuluş hareketlerine karşı tavrını şu şekilde koydu:

"Biz, Komünistler olarak, sömürgelerdeki burjuva kurtuluş hareketlerini ancak gerçekten devrimci oldukları ve ancak bu hareketlerin yöneticileri bizim köylüleri ve sömürülen yığınları devrimci bir ruhla eğitip örgütlememize engel olmadıkları takdirde desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz. Bu şartlar yoksa, bu gibi ülkelerde Komünistler, İkinci Enternasyonal kahramanlarının da saflarında yer aldıkları reformcu burjuvazi ile mücadele etmelidir" (6).

Lenin, burjuvazinin önderliğindeki ulusal kurtuluş hareketlerini ancak bu iki koşulun yerine getirilmesi halinde desteklemeyi savunuyordu ve komünistlerin geniş köylü yığınlarını örgütlemeleri gerektiğini söylüyordu.

III. Enternasyonal'in II. Kongresi anti-emperyalist cepnede "burjuva kurtuluş hareketlerini" (belli koşullarla) destekleme kararını alırken, bu ülkelerde (proletarya yeterince güçlü olmasa bile) oluşacak proletarya güçlerinin bu mücadelenin

1919-1920 YILLARINDA
TÜRKİYE'DE SOL HAREKET

1919-1920 YILLARINDA
SOL HAREKET

1920 Eylülünde Türkiye Komünist Fırkası'nı oluşturan üç ana grup vardı:

- (1) Anadolu'da örgütlü Hafi Türkiye Komünist (İştirakiyun) Teşkilatı
- (2) İstanbul'da örgütlü Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası,
- (3) Sovyet Rusya'da örgütlü Türkiye Komünist Teşkilatı. (9)

Bugün Türkiye sol hareketi içindeki yaygın tavır, bu örgütlenmeleri alabildiğine övmek, oportünist bir "miras düşkünü" tavırlarıyla kendisine şanlı soy ağaçları aramaktır. Bu konuda TKP ile PDA çok benzer bir tavra çok rahatlıkla girebilmektedir. Ancak bu konudaki yüzeysel ve sahtekar tavırları çok kolaylıkla teşhir edilebilir.(10)

HAFİ TÜRKİYE KOMÜNİST
TEŞKİLATI UMUMİ
NİZAMNAMESİ

1920 yılının Haziran ayında Ankara'da yayınlanan bu umumi nizamnamenin genel niteliği, Rus devriminden geniş çapta etkileniş ve Rus devriminin izlenmiş olduğu yolda bir çabadır. Marksizm-Leninizm kavranmamıştır. Bilindiği bile şüphelidir. Türkiye somutuna ilişkin kuramsal çözümler yoktur. Demokratik devrim, sosyalist devrim ve komünizm birbirine karıştırılmıştır. Belli konularda doğru tespitler olmakla beraber, genel olarak bakıldığında bilimsel sosyalizm değil, Rus devriminin etkilerini görmekteyiz. Hafi Türkiye Komünist Teşkilatının oluşturulmasında Ankara'daki Başkır temsilcisi Şerif Manatof'un önder ve toparlayıcı rolü hatırlanırsa, bu eğilimin nedenleri daha rahat kavranabilir. Bu anlamda, Hafi Türkiye Komünist Teşkilatı'nın ütöpic küçük burjuva sosyalist bir hareket olduğu söylenebilir.

Nizamnamede Türkiye emekçi halklarına ilişkin çözümler yoktur. Demokratik devrimde anti-emperyalist ve anti-feodal mücadeleleri açacak doğrultuda sınıf çözümlerine gidilmemiştir. Aksine bu konularda tam bir muğlaklık ve şaşkınlık vardır. Örneğin dokuzuncu maddede şöyle denmektedir:

"Türkiye Bolşevikleri, arazi, bankalar, fabrikalar, ticarethaneler, mebalî (para topluluğu), demiryollar, vapurlar, velhasıl bütün servet ve sanayi mabalarını (kaynaklarını) kamilen (bütünüyle) birleştirir, yani milletin müşterek malı bilir. Binaenaleyh temellükü şahsiyeyi (özel mülkiyeti) ilga eder (kaldırır). Ve haslat ve servet-i umumiyyeden (genel zenginlikten) umum (tüm halk maddi ve manevi kabiliyetlerine göre çalışmak şartı ile seyyanen (eşit olarak) müstefit olur(faydalanır)."

1920 yılının Türkiye'sinde "herkesten kabiliyetine göre ve herkese ihtiyacına göre" ilkesine yakın bir ilkenin uygulanması, tüm özel mülkiyetin ortadan kaldırılması gündeme getirilmektedir. Yoksul köylülüğün toprak talebi demokratik devrim çerçevesinde ele alınmamakta, arazi üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasından söz edilmektedir. Ülkenin emperyalist açık işgal altında bulunmasının gündeme getirdiği siyasi görevler incelenmemekte, demokratik devrim olayı kavranmadığından ulusal kurtuluş savaşında anti-emperyalist bir tavra girebilen, ulusal burjuvaziye karşı doğru bir tavır alınmamakta, "sol" sektör bir çizgi izlenmektedir. Soyut hedefler konuşulmuş. Ancak bu hedeflere nasıl varılacağı, kitlelerin nasıl bilinçlendirileceği, örgütleneceği, iktidar mücadelesine sokulacağı ve bu iktidar mücadelesinin nasıl sürdürüleceği konusunda bir şey getirilmemiştir. Genel hatlarıyla ele alındığın-

öncülüğünü ele geçirep sosyalizmi kurma yolunda ilerleyebilmeleri için iki yardımcı güce işaret ediyordu: (a) geniş köylü yığınları, (b) uluslararası komünist hareketin desteği.

Bu açıdan Kemalist hareket 1919-1920 yıllarında nasıl değerlendiriliyordu ve Türkiye'de devrimcilerin (III.Enternasyonal'in bir parçası olarak) ne yapmaları bekleniyordu?

Uluslararası Komünist hareketin önderleri, Kemalist hareketi bir burjuva kurtuluş hareketi olarak değerlendiriyorlar ve demokratik devrimde emperyalist işgale karşı koyarken, toprak sorununu hiç ele almadığına ve alamayacağına işaret ediyorlardı. Bolşevikler, 1920 sonlarında Kemalistlerin emperyalistlere karşı tutarlı bir mücadele verme niyetinin olmadığını, komünistlerin halkı örgütleyememeleri halinde, Kemalistlerin emperyalistlerle "civileşeceğini" biliyorlardı. Stalin 20 Kasım 1920 tarihinde yazdığı "Kafkasya'da Durum" yazısında Mustafa Kemal ve çevresinin "belirli bir sağa dönüş yaptıklarını" tespit ediyordu:

"...bütün bunlar, itilaf devletlerinin Kemalistlerle ciddi olarak civileştğini ve Kemalistlerin belirli bir sağa dönüş yaptıklarını gösteren belirtilerdir. İtilaf devletlerinin civyelerinin ne şekilde sonuçlanacağı ve Kemalistlerin sağa dönüşlerinde ne kadar ileri gideceklerini söylemek zordur. Fakat birkaç yıl önce sömürgelerin kurtuluşu için başlayan mücadelenin her şeye rağmen güçleneceği, Rusya'nın bu mücadelenin kabul edilen bayrakları olarak bütün ileri gideceklerini söylemek zordur. Fakat birkaç yıl önce sömürgelerin kurtuluşu için başlayan mücadelenin her şeye rağmen güçleneceği, Rusya'nın bu mücadelenin kabul edilen bayrakları olarak bütün ileri gideceklerini söylemek zordur. Fakat birkaç yıl önce sömürgelerin kurtuluşu için başlayan mücadelenin her şeye rağmen güçleneceği, Rusya'nın bu mücadelenin kabul edilen bayrakları olarak bütün ileri gideceklerini söylemek zordur."

1920 Eylülünde toplanan Birinci Doğu Milletleri Kurultayı'nda oybirliğiyle alınan kararda da, demokratik devrimde toprak sorununa işaret ediliyor, emekçi yığınların kendi bağımsız örgütlenmelerini gerçekleştirmelerinin ve yerli sömürücülere karşı mücadelenin gerekliliği belirtiliyordu:

"Kurultay, bir yandan Türkiye'nin ve Doğu'nun çalışan yığınlarını ulusal devrimci hareketi desteklemeye çağırırken, öte yandan Türk işçi ve köylülerine kendi öz örgütlerinde toplanıp yabancı emperyalistlerin kurtuluş savaşının sonunda zenginlerle olan ilişkileri ve onlar üzerindeki etkileri sayesinde pay almalarına, bürokratların ve generallerin (paşaların, derebeyleri, vb.) köylülerin sırtından geçimlerini ne hiç bir biçimde izin vermemelerini salık verir. Ancak böyle olursa, Türkiye'nin emekçi halkı sömürücülerden ve baskıcılardan kurtulabilir; ancak böyle olursa, fabrikalar, toprak, madenler, genel bir deyişle ülkenin tüm zenginlikleri yalnız ve yalnızca emekçilerin çıkarları için kullanılabilir."(8)

Bolşevikler, Lenin'in koyduğu ilkeleri, anti-emperyalist mücadelenin yanısıra sınıf mücadelesinin de sürdürülmesi, komünistlerin burjuvazi ile uzlaşmaması, onun kuyruğuna takılmaması, demokratik devrimde toprak sorununu sürekli vurguladılar. Türkiye'li komünistlerin etkinliğinin artacağını umdular. Kemalistlerin I. İnönü Savaşından önceki dönemde Sovyet Rusya'ya gösterdikleri yakınlık ve Anadolu'daki solculara karşı toleranslı tavır bu umutları artırdı.

Bu uluslararası durumda ve bu ilişkiler çerçevesinde, 1920 yılı sonunda Türkiye Komünist Fırkasını oluşturanlar neyi savunuyorlardı ve ne yapıyorlardı?

Okuyucu mek

Karamukça Köylüleri Sesleniyor

Köyümüz Malatya'nın Hekimhan ilçesinin Akmağara köyünün Karamukça mezarı Anadolu'nun binlerce köyü gibi sömürünün, yoksulluğun alabildiğine görüldüğü köylerden biridir. Bölgemiz her yıl örneklerini gördüğümüz depremlerin olduğu bir bölgedir. Son yıllarda evlerimiz oturulmaz hale gelmiştir. Köylülerimizin çoğu yakın köylere ve şehirlere göç etmiştir. Fakat devlet bize yardım etmemiştir. Artık iktidarın kimin iktidarı olduğunu anladık. Ağaların, patronların partilerinden, iktidarlarından bir şey beklemiyoruz. Sömürüye, faşizme, zulme karşı yumruklarımızı sıkıyor, kin ve nefret duygularımızı olanca gücümüzle haykırıyoruz.

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Karamukça Mezarı'ndan bir grup devrimci

Kundura işçilerini birleşmeye çağırıyorum

Ben İstanbul Çarşıkapı'da çalışan bir ökçe işçisiyim. Bugünkü sömürü düzeninde her iş kolunda olması gerektiği gibi kundura sanayiinde çalışan emekçiler de tek bir yumruk halinde birleşerek sömürücü egemen sınıfların karşısına durmalıdırlar.

Son günlerde faşistlerin kundura patronlarıyla işbirliğine giderek emekçileri daha yoğun bir şekilde sömürmek ve ezmek için çalışmalar yaptığını görüyoruz ve duyuyoruz. Buna karşılık ilerici, demokrat emekçi arkadaşların da bu duruma seyirci kalmayıp emekçileri bir çatı altında toplamaya çalışması gerekir. Bu yüzden bütün devrimci arkadaşları birinci görevimiz olan faşist sömürücü işbirlikçilere karşı birleşmeye çağırıyorum.

Çarşıkapı'dan bir kundura işçisi

CEVAHİR YOLDAŞ KÖYÜNDE ANILDI

Devrimci hareketimizin önderlerinden Hüseyin Cevahir yoldaş, 1 Haziran günü, oligarşinin faşist cellatları tarafından katledilişinin 7. yıldönümünde doğduğu yer olan Tunceli'nin Şöbek köyünde anıldı.

Cevahir yoldaşı anma töreninden önce çevre köylerde yaptığımız çalışmalar özellikle etkili oldu. Kendi olanaklarımızla hazırladığımız afişler ve bildiriler dağıtıldı. Yapılan çalışmalar, basit bir anma törenini amaçlamaktan öte önümüzdeki devrimci siyasi görevlerimizi hayata geçirmek doğrultusunda idi.

Geçen yıl yapılan törende oportünistlerin yol açtığı kargaşalığın köylüler üzerindeki olumsuz etkileri gözle görünür biçimdeydi. Kaldı ki köylülerin devrime olan inançları nice laf ebelerinkinden daha belirgindi. Köylülere devrimci hareketin birliğinin mücadeleye edile edile, savaşla savaşla sağlanabileceği anlatıldı.

Tören günü çeşitli köylerden ve Tunceli'den gelenler Şöbek köyünde toplandı. Bu arada çeşitli oportünist gruplar da köye gelmişlerdi. Bir kargaşaya sebe-

biyet vermemek için kendileri ile konuştuk. Onlar, "Eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik" ilkesine göre bütün grupların töreni ortaklaşa yapmasını önerdiler. Biz ise Devrimci Yol taraftarları olarak bir ilkenin oportünist bir ilke olmasının da ötesinde, genel olarak 1971 Devrimci Hareketini, özel olarak da Hüseyin Cevahir yoldaşın fikirlerini ve mücadelesini "maceracılık" ve "küçük burjuva anarşizmi" diye karalayanlarla ortak tören yapamayacağımızı, aksi halde Cevahir yoldaşa ve onun mücadelesine ihanet olacağımızı söyledik.

Aneak köyde tören için bazı hazırlıklar yapacağımızı, bu hazırlıklar bittikten sonra Cevahir yoldaşın mezarının başına gideceğimizi bu süre içerisinde de siyasi olarak anlaştıkları gruplarla ayrıca tören yapabileceklerini söyledik. Onlara bu tavrımızın "bölücü" ve "sekte" bir tavır olduğunu, bunu köylülere açıklayacaklarını söylediler. Cevahir yoldaşın anası Devrimci Halkın Yolu'ndan bir konuşmacıya Kürtçe şöyle cevap verdi: "Oğlum öldüğü zaman o kadar üzülmemiştim. Çünkü

geride binlerce oğlum vardı. Ama ne zamanki siz oğluma 'maceracı', 'küçük burjuva' ihtilalcisi dediniz, ben ondan sonra her gün öldüm". Köylülerin tutumu da Cevahir'in anasının tutumundan farklı değildi. Bunun üzerine HK, HY, HG grupları ayrılarak mezarın başına gittiler.

Biz de hazırlıklarımızı bitirdikten sonra, önde Cevahir'in babası ve köylü erkekler, arkada Cevahir'in anası, köylü kadınlar ve Tunceli Devrimci Kadınlar Derneği, Tunceli Devrimci Kültür Derneği, Devrimci Öğretmenler ve kalabalık bir halk topluluğu ile birlikte mezara kadar yürüdük. Cevahir yoldaşın mezarının başında Cevahir yoldaşın bacasının, bir köylünün ve Devrimci Yol'dan bir başka konuşmacının konuşmalarından sonra devrim andı içerek dağıldık.

MAHİR, HÜSEYİN, ULAŞ KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

Tunceli'den bir grup Devrimci Yol taraftarı

Ulukışla'da da faşist katliamları ve hayat pahalılığını protesto mitingi yapıldı

3 Haziran günü ölümünün birinci yılında Yaşar Berkman arkadaşın anısına düzenlenen miting ve yürüyüş yapıldı.

Miting öncesinde siyasi çalışmanın eksik yapılması mitinge gerektiği kadar kalabalık bir kitlenin katılmamasına neden oldu. Bin kişilik bir kalabalıkla yapılan miting Yaşar Berkman arkadaşın mezarı başındaki bir konuşma ve saygı duruşu ile başladı. Miting alanında Belediye'nin önüne kadar yapılan yürüyüşte devrimci sloganlar haykırıldı. Belediye hoparlöründen verilen konuşmalardan ilkinin Genel-İş Sendikası Baş Temsilcisi Osman Karaca arka-

daş yaptı. Daha sonra Devrimci Yol'dan bir arkadaş konuştu. Miting tüm devrim şehitlerinin anısına yapılan bir saygı duruşu

ve devrim andıyla son buldu.

Ulukışla'dan Devrimci Yol taraftarları

İstanbul'da faşist katiller tarafından katledilen devrimci arkadaşımız Ali Kemal Kozlu'da düzenlenen bir törenle toprağa verildi.

EMPERYALİZME VE OLIGARŞİYE KARŞI **DEVİRİMCİ GENÇLİK**

seçmeler

çıkı

Kuyucak Halkevi seçimlerini devrimciler kazandı

20 Mayıs günü yapılan Kuyucak-Aydın Halkevi seçimlerini devrimciler kazanmışlardır.

Faşist saldırı ve tertiplerin yoğunlaştığı Kuyucak'ta da devrimcileri zor mücadele günleri beklemektedir. Devrimciler örgütlü mücadelenin faşist güçleri yeneceğinin inancı içindedirler.

Halkevinin yönetimine gelen devrimciler ilk olarak bir Emekçi Halk Gecesi düzenleyerek onu bir anti-faşist gösteri haline dönüştürmüşlerdir.

Kuyucak'tan Devrimci Yol sempatanları

Sofular köyünde halkodası açıldı

Bizler Nevşehir'e bağlı Ürgüp ilçesinin Sofular köyünde yıllardan beri süregelen faşist baskılara karşı devrimci arkadaşlarla birleşerek köyümüze bir Halkodası açtık.

Kurucu üyeler olarak başlattığımız devrimci mücadele büyük bir başarı ile devam ediyor. Dağıttığımız patates, pancar ve buğday taban fiyatları ile ilgili bildiri halkın büyük sempatisini ve desteğini gördü. Açtığımız Halkodasının üyeleri hızla artmaktadır. Halka açık seminerler düzenledik. Özellikle devrimci siyasetimizin kırsal alanlara ilişkin siyasetini yaymak doğrultusunda çalışıyoruz.

Sofular Köyü devrimcileri

DÜZELTME

17. ve 18. sayılardaki bazı yazılarda dizgi hataları olmuştur. Düzeltir, özür dileriz.

17. Sayıda:

* S. 15, satır 4, paragraf 7, satır de, kullanma kelimesi yerine *taayın etme*,

* S. 16, sütun 4, paragraf 7, satır 3, satır 5 ve satır 7'de *savaşın* kelimesinin yerine *savaşının*,

* S. 17, sütun 1, paragraf 2, satır 14'de, *devalie* kelimesi yerine *revallie* kelimesi geçecektir.

* S. 17, sütun 1, paragraf 3'de, satır 7 şöyle olacaktır: *gibi, emperyalizmin işleyişi yasalarına (örne-*

* S. 17, sütun 4, paragraf 5'de, satır 7 şöyle olacaktır: *sal kurtuluş savaşları ve nükleer savaşların etki gücü, emper-*

18. Sayıda:

* S. 8, sütun 2, paragraf 4'de 9. ve 10. satırlar arasında şu ifadeler gerektir: *büyük ilgi çekti. Devrimci Yol kortejinin alana girişi*

* 10. sayfadaki resim Adapazarı mitingine değil, Kars mitingine aittir.

Alaşehir'de devrimci mücadele yükseliyor

1 Mayıs ve 6 Mayıs anma törenleri ilçemizde anti-faşist kitle eylemlerinin yükselmesi açısından önemli eylemler oldu.

1 Mayıs akşamı Fırın İşçileri Derneği'nde çok sayıda işçi, öğrenci ve halktan kişinin katıldığı bir toplantı düzenlendi. 1 Mayıs'ın tarihi anlamı ve Türkiye'de 1 Mayıslar anlatıldı.

Oligarşinin 1 Mayıs 1977 katliamı lanetlendi. 1977 katliamı için oligarşiye siyasi zemin hazırlayan revizyonistlerin, oportünistlerin provokasyon unsuru siyasi çizgileri teşhir edildi. Günümüz Türkiye'sinin siyasi durumu ve önümüzdeki siyasi görevlerin anlatılmasından sonra devrimci sloganlarla şehir merkezine kadar yürüdü ve devrim

andı içilerek dağıldı.

6 Mayıs günü Alaşehir Lisesi'nde, asılarak katledilen üç yiğit devrimci Deniz, Yusuf, Hüseyin yapılan anma töreninde anıldı. Törende bir ABD bayrağı ve darağacı yakıldı.

Alaşehir'den Devrimci Yol taraftarları

Kumluca Bartın

MC döneminde açılan ve bir faşist yuva haline getirilen Bartın Eğitim Enstitüsü'ndeki faşist işgal devrimcilerin önderliğindeki çetin bir mücadeleden sonra kırılmıştır. Okulda yapılan komite seçimlerini de KSD, SGB, İGD, Bağımsızlar "Kutsal İttifakına" karşı Devrimci Yol taraftarları kazanmışlardır.

Bartın'dan bir grup Devrimci Yol sempatanı

Akpınar

MC döneminde faşist bir yuva haline getirilen Samsun-Akpınar Öğretmen Lisesi'nde faşist işgal kırıldı. Yıllardan beri faşist idare ve faşist öğrencilerin işbirliğiyle öğrenim hakları ellerinden alınan devrimci öğrenciler, yıl sonu tamamlama kursları sırasında faşist işgali kırmışlardır.

Akpınar Öğretmen Lisesi'nden devrimciler

İlgın

İlgın'da devrimci hareketin gelişimini engelleyemeyen faşist milisler polisle işbirliği içinde devrimcileri yıldırma çalışmaktadırlar.

Son olarak Hüseyin Cevahir yoldaşın ölüm yıldönümüyle ilgili afişlerin asılması sırasında olayla ilgisi olmayan birkaç arkadaşımız faşistler tarafından ezbere polise ihbar edilerek yakalanmışlardır. Fakat, fırsat bu fırsat diyen polisler arkadaşlarımıza karakolda işkence yapmışlardır.

Bütün bu faşist baskılara ve işkencelere rağmen İlgın gençliğinin mücadelesi durdurulamamış ve durdurulamayacaktır.

İlgın'dan bir grup devrimci

SÜLEYMANLI

Kasabamız, Manisa-Akhisar'ın Süleymanlı kasabasının temel ürünü tütün olup, bunun yanında zeytin, üzüm gibi ürünler de yetiştirilir. Kasabamızın nüfusu 4.000 kişi civarındadır. Halkın % 70'inin toprağı yoktur. Halk topraksızlığın sıkıntısını çeken kasabanın yanında 6 bin dönüm boş hazine toprağı vardır. Biz bu toprağın yoksul köylülere dağıtılmasından yanayız. Bazı yoldaşlarımızla birlikte toprağın bir kısmını sürüp ettik.

Daha önce örgütlü mücadelenin olmadığı kasabamızda bir Halk Kültür Derneği kurduk. Bundan sonra da mücadelemiz emperyalizme ve faşizme karşı sürecektir.

Süleymanlı'dan Devrimci Yol taraftarları

Çavuşlar

8 Haziran gecesi Ertuğrul Karakaya arkadaşı ölümünün birinci yıldönümünde andık. O gece faşistler köyün okulunu tahrip ederek olayı bizim üzerimize yıkmak istediler. Ertesi gün faşistlerle işbirliği halinde olan köy muhtarı da iğrenç bir oyunla bizi tutuklatmak istedi. Sarıgöl ilçesinde karakolda gözaltına alındık. Köy halkının direnmesi ve gece yarısına kadar beklemesi sonunda serbest bırakıldık.

Çavuşlar köyü halkı faşist terip ve teröre boyun eğmeyecek, mücadelesini sürdürecektir.

Çavuşlar Köyü'nden devrimciler

Kumluca'dan Devrimci Yol taraftarları

Erdemli'deki faşist saldırılar mücadelemizi engelleyemeyecektir

Tüm ülkede sürdürülen faşist saldırılar son günlerde Erdemli'de de yoğunlaştı.

19 Mayıs bayramı hazırlıkları sırasında Erdemli Lisesi'nden bazı faşist öğrencilerin marş söyleyerek diğer öğrencileri tahrik edip, olay çıkarmak çabası içine girmeleri üzerine, devrimci öğrenciler 15-20 imzalı bir dilekçe ile okul idaresini muhtemel olaylara karşı uyarıcı bir yazıyı Lise Müdürü'ne verdiler. Aynı zamanda 19 Mayıs bayramı sırasında olaylar çıkabileceği ilçe kaymakamına ve Emniyet Komiserine de bildirildi.

İlçe Kaymakamı ve Emniyet Komiserliğinin uyarılmasına rağmen, 19 Mayıs günü faşistler dışarıdan aldıkları destek güçle, bayram yerinde, demir

çubuk ve taşlarla devrimcilerin üzerine saldırdılar. Faşistlerin bu saldırısına karşı yiğitçe direnen devrimciler, saldırıyı püskürttüler. Olaylar sırasında dört kişi yaralandı. Polis ise saldırgan faşistleri yakalamak yerine saldırıya uğrayan devrimcileri yakalamak yolunu tercih etti.

Bu olayların bir devamı olarak 31 Mayıs gecesi TÖB-DER ile bitişik olan Halkevi Şube binasına patlayıcı madde atıldı. Halkevi ve TÖB-DER binası hasara uğradı.

Erdemli'deki devrimci mücadeleyi engellemeye yönelik bu saldırılar Erdemli halkının faşizme karşı mücadelesini engelleyemeyecektir.

Erdemli'den Devrimci Yol taraftarları

HASKÖY

Uzun süredir Hasköy Yıldıztepe mahallesinde devrimcilerin önderliğinde verilen dişe diş mücadelenin sonunda 20 Mayıs tarihinde Hasköy Halkodası halktan büyük bir kalabalığın katıldığı bir törenle açıldı.

GEÇMİŞ HAREKET, BUGÜNKÜ GÖREVLER ve DEVRİMCİ HAREKETİN GELECEĞİ (11. sayfadan devam)

DİPNOTLAR

(1) Bu alıntıyı yaptığımız Parti Bayrağı'nın yazısında şöyle söyleniyor: "Kesintisiz Devrim broşürleri özellikle 71 yenilgisinden sonra hemen hemen her akım tarafından eleştirildi. Onun apaçık kaba hataları defalarca sergilendi. Modern revizyonistler, PDA sağ oportünizmi, reformizm, cuntacılık, vs. vs. herkes en az bir kere, bu broşürlerde yazılı olan ya da bu broşürün hayata geçirilmesi demek olan THKP-C hareketinin pratik faaliyetinde ortaya çıkan yöntemler, yorumlar, biçimler konusunda eleştiriler kaleme aldılar. Bu eleştirilerden hiçbirisi (altını Parti Bayrağı çizmiş) KD'nin revizyonist, sağ oportünist özüne ciddi bir eleştiri yöneltmediler..." Böylece, Parti Bayrağı, "K.D."i, yani THKP-C'nin teorik görüşlerini en iyi, en keskin bir şekilde kendisinin eleştirdiğini ileri sürerek, hiç kimsenin kendisi kadar iyi eleştiremediğini iddia etmekte, kendisinin getirdiği eleştirileri, öteki oportünistlerin göremediğini ileri sürmektedir. Bu arada, ötekilerin, Kesintisiz Devrim'de ihtilalci olan ne varsa ona saldırdığını da belirtmektedir. Gerçekten, eğer durum böyleyse(!), Parti Bayrağı'na (kimsenin getiremediği eleştirileri getirdiyse), "kesintisizleri en iyi eleştiren oportünist" unvanının verilmesi gerektiğini düşünebilirdik. Ama getirdikleri eleştirilerin istisnasız hepsi, di-

ğer oportünistler tarafından, (kendi ifadesiyle) devrimci hareketin "ihtilalciliğine saldırdıkları" defalarca ileri sürülmüş olan maruzatlardan başka birşey değildir. Hem öyle ki, eleştiriler sırasında yapılan alıntılar ve kullanılan ifadeler bile hep aynı! Parti Bayrağı'nın yaptığı, beğenmediği PDA'dan, KSD'den, Birikim'den ve öteki revizyonistlerin eleştirilerinden topladıklarını süsleyip püslüyüp diğerleri anarşistlik, maceracılık, troçkistlik, vb. derken, aynı şeylere kendilerinin sağ oportünist-revizyonist diyerek sözde "sol"dan eleştirme şerefine erişmek çabasından başka birşey değil. Bize kalsa bu "Kesintisiz Devrim en iyi eleştiren" unvanı konusunda fazla durmayabiliriz. Ama, bu kez diğer oportünistler ortaya çıkıp da bu eleştirileri ben icadettim, patenti bana ait dersen ne olacak (ki, bunların içinde Y.Küpel ve M.Aktoğa bile vardır.)

Ama, eleştiri, özü bakımından öteki oportünistlerinin aynı olmakla birlikte, kullandığı "zengin" ifadeler, "ince" espriler ve "haşmetli" alaylar bulunması bakımından kayda değer bir özellik taşıyor! Bu bakımdan, Parti Bayrağı yazısına, Kesintisiz Devrim en iyi eleştiren oportünist unvanı verilemeye bile, en iyi laf

çesi unvanının verilmesine hiçbir itirazımız olmaz!

(2) Bilindiği gibi hepsi birbirinden ileri(!) ve hepsi birbirinden keskin 7-8 "aceleci çeşidi" vardır ülkemizde.

(3) Burada herhangi bir yanlış anlayışa yol açmamak amacıyla şunu ifade edelim ki, bu sorun karşısındaki tutumumuz ve çabamız hiçbir şekilde her türlü "kuşku"ya ve "soru"ya kapıları sonuna kadar kapalı tutmak gibi bir tutum değildir. Tersine, eğer sorular ve kuşklar siyasal bir kararsızlık ve kafa karışıklığına tekabül etmiyorsa, bilimsel bir araştırma ve yargılamaya tekabül ediyorsa, bu her devrimci hareketin bir gereksinimi olan, onu hertür dogmatizmden koruyacak ve bu yolla bütün hayatiyetini ve canlılığını yitirmesini önleyecek olan bir şeydir. Giderilmesi ve yok edilmesi gereken şey bu değil, bununla ilgisi olmayan kafa karışıklığı ve siyasal kararsızlığa tekabül eden süpheciliktir. Bu ikincisi, önce siyasal görevler karşısında bir kayıtsızlığa ve pasifizme ve daha sonra, kaçınılmaz bir şekilde davayı inkara, revizyonizme varıp dayanır.

DEVİRİMCİ YOL
15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

SAHİBİ
Mehmet YAZICI
SORUMLU MÜDÜRÜ
Yaşathak ARSLAN
YÖNETİM YERİ
H.Ali Yücel Cad. 39/D, İncesu-Ankara

ABONE KOŞULLARI
Yurt içi : 6 aylık 60 TL, yıllık 110 TL
Yurt dışı : 6 aylık 120 TL, yıllık 240 TL.
Abone olmak için Mehmet YAZICI adına Posta Çeki No: 104620'ye para yatırılması yeterlidir.

DAĞITIM
EMEK-DA : Ankara: İhlamur Sok. 8/10, Kızılay, İstanbul: Himaye-i Etfal Sok. 6/21, Cağaloğlu, İzmir: Ahmetağa Mah. 857. Sok. 3/D Salihağa İşhane, Oda No: 228

BASKI
EM-AS Veb Ofset Tesisleri, Ulus - ANKARA
YAZIŞMA ADRESİ
P.K. 383, Kızılay - ANKARA

KADİR

SİNAN

ALPASLAN

CEVAHİR

YAŞIYOR

**15-16 HAZİRAN
EMEKCİ HALKLARIMIZIN**

DEVRİMCİ YOLUNA IŞIK TUTUYOR